βιβλιοθήκη ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ

ΣΥΝΤΟΜΗ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΒΙΒΛΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

κατηγορία ΤΕΥΧΗ

01ΣΕ. Η ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΙΑ ΤΩΝ ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ
02ΣΕ. ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΓΙΑ Ν' ΑΛΛΑΞΕΙ ΟΡΙΣΤΙΚΑ Η ΠΙΚΡΑΜΕΝΗ ΣΟΥ ΖΩΗ
03ΣΕ. ΣΩΤΗΡΙΑ και ΑΠΟΣΤΑΣΙΑ (Χάνεται η σωτηρία του πιστού;)
04ΣΕ. ΔΑΙΜΟΝΙΚΕΣ ΕΠΙΡΡΟΕΣ ΣΤΟΝ ΠΙΣΤΟ (Απελευθέρωση από δαιμονικά πνεύματα)
05ΣΕ. ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΜΕ ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ - Η δύναμη της Πεντηκοστής
06ΣΕ. ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ - Πνευματικά Χαρίσματα
07ΣΕ. Η ΜΟΝΑΔΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ - Ο ΕΝΑΣ και ΜΟΝΟΣ Θεός
08ΣΕ. Η ΘΕΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ και ΤΟ ΥΠΕΡ ΠΑΝ ΟΝΟΜΑ
09ΣΕ. ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΙΗΣΟΥ
10ΣΕ. Ο ΔΕΙΠΝΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ (Κυριακός Δείπνος)
11ΣΕ. ΔΕΚΑΤΑ και ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ (Ο νόμος της σποράς και του θερισμού)
12ΣΕ. ΝΗΣΤΕΙΑ (Αποχή από το φαγητό ή αλλαγή φαγητού;)
13ΣΕ. ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ, που πρέπει να γίνεται σε ανθρώπους ή στον Θεό;
14ΣΕ. ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΑΣΘΕΝΕΙΩΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ
15ΣΕ. Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΚΑΙ Ο ΟΡΚΟΣ (Επιτρέπεται ο πιστός να ορκίζεται;)
16ΣΕ. ΤΑ ΑΔΕΛΦΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ (Είχε ο Ιησούς άλλα κατά σάρκα αδέλφια;)
17ΣΕ. ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ «ΑΓΙΟΣ;» (Υπάρχουν σήμερα ζώντες άγιοι;)
18ΣΕ. Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΩΜΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
19ΣΕ. ΙΗΣΟΥΣ: Ο ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ ΑΡΧΙΕΡΕΑΣ ΜΑΣ και ΜΕΣΙΤΗΣ ΜΑΣ
20ΣΕ. ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΙΚΕΣ ΕΠΙΔΡΑΣΕΙΣ ΣΤΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟ
21ΣΕ. ΓΚΡΕΜΙΣΤΕ ΤΑ ΤΕΙΧΗ ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ (Δοξολογία εναντίον Κορονοϊού)
22ΣΕ. ΟΙ ΕΠΤΑ ΕΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ - Λευιτικό ΚΓ/23
23ΣΕ. Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ (Η ημέρα του Κυρίου - Αποκάλυψη Α/1:10)
24ΣΕ. ΕΣΧΑΤΟΙ ΚΑΙΡΟΙ (Μεγάλα γεγονότα των τελευταίων καιρών)
25ΣΕ. Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ (Έννοια, οργάνωση και όνομα της εκκλησίας)
26ΣΕ. ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΛΑΤΡΕΥΟΥΜΕ ΤΟΝ ΘΕΟ (Τι εφάρμοζε η πρώτη εκκλησία;)
27ΣΕ. ΣΕ ΠΟΙΟ ΟΝΟΜΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΑΣΤΕ
28ΣΕ. ΚΑΘΑΡΑ ΚΑΙ ΑΚΑΘΑΡΤΑ ΖΩΑ (Τι επιτρέπεται να τρώμε σύμφωνα με την Βίβλο;)
29ΣΕ. Η «ΔΕΞΙΑ» ΤΟΥ ΘΕΟΥ και Ο «ΘΡΟΝΟΣ» ΤΟΥ ΘΕΟΥ
30ΣΕ. Η ΠΡΩΤΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ (Το σχέδιο του Θεού για τη σωτηρία του ανθρώπου)
31ΣΕ. Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ (Τραγωδία στη Γη - Δόξα στον Ουρανό)
32ΣΕ. ΤΡΙΑΝΤΑ (30) ΘΕΜΕΛΙΩΔΕΙΣ ΒΙΒΛΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ (συνοπτική παρουσίαση)
33ΣΕ. ΕΛΛΗΝΕΣ ΑΝΑΓΕΝΝΗΜΕΝΟΙ ΠΙΣΤΟΙ (Δόγματα και ομολογίες στην Ελλάδα)
34ΣΕ. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΛΟΓΟΣ («Εν αρχή ήν ο Λόγος...»)
35ΣΕ. DAVID WILKERSON: ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ
36ΣΕ. BENNY HINN και ΤΗΛΕ - ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΕΣ (Ποια είναι η αλήθεια;)
37ΣΕ. ΟΙ 5 ΑΓΓΕΛΟΙ ΤΩΝ 5 ΗΠΕΙΡΩΝ (Μια προφητεία για το μέλλον του κόσμου)
38ΣΕ. ΟΙ 7 ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ ΤΗΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗΣ (Η ιστορική πορεία της εκκλησίας)
39ΣΕ. Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΠΙΣΤΟΥ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΠΟΝΗΡΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ
40ΣΕ. ΠΟΛΕΜΟΣ και ΔΟΞΑ - Προφητεία για την εκκλησία των εσχάτων καιρών (Ρικ Τζόινερ)
41ΣΕ. Η ΟΡΑΣΗ ΤΟΥ ΘΕΡΙΣΜΟΥ-Προφητεία για την εκκλησία των εσχάτων καιρών (Ρ. Τζόινερ)
42ΣΕ. Ο «άγιος» ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ - Ο δημοφιλής προστάτης των ερωτευμένων
43ΣΕ. ΑΠΟΚΡΙΕΣ και ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΑ - Η αναβίωση της Ειδωλο-Λατρείας
44ΣΕ. Η ΝΥΜΦΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ και Η ΝΥΜΦΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ
45ΣΕ. ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΙ, οι ανεπιθύμητοι επισκέπτες του Δωδεκαήμερου
46ΣΕ. ΤΟ ΚΕΝΩΤΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ - δογματική/ερμηνευτική μελέτη
47ΣΕ. ΟΙ 4 ΒΑΣΙΚΕΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΡΙΑΔΑ
48ΣΕ. ΦΙΛΟ-ΖΩΟΣ ή ΦΙΛ-ΑΝΘΡΩΠΟΣ (μια σύγχρονη μορφή ειδωλολατρείας)
49ΣΕ. ΤΑ ΑΔΩΝΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ και Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΣ ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ
50ΣΕ. ΝΤΑΝΙΕΛ ΕΚΕΤΣΟΥΚΟΥ - Ανάσταση από τους νεκρούς
51ΣΕ. ΧΑΟΥΑΡΝΤ ΠΙΤΜΑΝ - Ταξίδι στον 2ο και στον 3ο ουρανό
52ΣΕ. ΕΥΛΟΓΙΑ ή ΚΑΤΑΡΑ; - Η δύναμη της γλώσσας
53ΣΕ. ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΧΑΛΟΓΟΥΙΝ - HALLOWEEN (Αναβίωση αρχαίας Κελτικής λατρείας)
54ΣΕ. άγιον Πνεύμα ή Άγιον Πνεύμα; Ένα ερώτημα που προβληματίζει! Ποια η διαφορά;
55ΣΕ. ΜΕ ΕΙΧΕΝ ΕΝ ΤΗ ΑΡΧΗ ΤΩΝ ΟΔΩΝ ΑΥΤΟΥ (Παροιμίες Η/8:22)
56ΣΕ. ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΕΛΟΧΙΜ - Εχρισέ σε ο Θεός, ο Θεός σου (Ψαλμός ΜΕ/45:7)

ΣΥΝΤΟΜΗ ΕΡΜΗΝΕΙΑ "ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ" ΒΙΒΛΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΕΛΟΧΙΜ

"Έχρισέ σε ο Θεός, ο Θεός σου"

(Ψαλμός ΜΕ/45:7 - Εβραίους Α:9)

Βιβλιοθήκη "ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"
επιμέλεια - παρουσίαση:
ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ

ΤΕΥΧΟΣ 56
Α' έκδοση: 11/2026

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΕΛΟΧΙΜ

"Έχρισέ σε ο Θεός, ο Θεός σου"

ανάλυση και μελέτη
του Ψαλμού ΜΕ/45:6-7

έκδοση 2026

«ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ - FILADELFOS»

© COPYRIGHT 2026
για την Ελλάδα και όλο τον κόσμο:
«ALKIVIADIS TZELEPIS – FILADELFOS»

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ: 11/2026
Αρχική έκδοση: 01/2017

❖

Επιμέλεια έκδοσης και κειμένων,
Computer, Εκτύπωση,
Μοντάζ, Βιβλιοδεσία, Εξώφυλλο:

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ
Τηλ. κινητό & Viber - WhatsApp:
694 - 49 21 318

❖

SITE:
www.AlkiviadisFiladelfos.com

FACEBOOK
Alkiviadis Tzelepis (Filadelfos)
Groups 1: «ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ - FILADELFOS»
Groups 2: «Βιβλιοθήκη ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ»

E - MAIL
filadelfos02@hotmail.com
AlkiviadisTzelepis@yahoo.gr

❖

YOUTUBE (6 κανάλια):
Filadelfos Channel 1 & Fil. Channel 2
Filadelfos ΜΗΝΥΜΑΤΑ (Channel 3)
FiladelfosTV music, Filadelfos FILMS
Filadelfos HOLY BIBLE

◈

Επιτρέπεται
η αναδημοσίευση αποσπασμάτων μόνον του παρόντος βιβλίου,
χωρίς αλλοίωση ή μεταβολή του κειμένου,
και με την αναγραφή του ονόματος του συγγραφέα ή του εκδότη
(Ν.2121/1993, άρθρο 18, παρ.1-2)

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΕΛΟΧΙΜ
(έχρισέ σε ο Θεός, ο Θεός σου)

Ο ΘΕΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΕΛΟΧΙΜ

Μία από τις πιο γνωστές ονομασίες του Θεού στην Παλαιά Διαθήκη είναι **«Ελοχίμ»**. Η λέξη είναι σε πληθυντικό αριθμό και εάν μεταφραστεί **"κατά γράμμα"** είναι **«οι Θεοί»**, πλην όμως μέσα σε ολόκληρη την Αγία Γραφή διαπιστώνουμε μια σαφή διαφοροποίηση της λέξης αυτής. Παρ' όλο που η μελέτη μας είναι σύντομη, για να αποφευχθούν τυχόν παρερμηνείες θα αναφερθούμε με λεπτομέρειες στη συντακτική και γραμματική ερμηνεία και έννοια της λέξης "Ελοχίμ" και θα δούμε **4** βασικές περιπτώσεις στις οποίες εφαρμόζεται ο όρος αυτός. Αναλύοντας την έννοια του "Ελοχίμ" θα δοθεί απάντηση και στο εδάφιο *«έχρισέ σε ο Θεός, ο Θεός σου»* (Εβραίους Α/**1**:9), καθόσον υπάρχει άμεση σχέση στα 2 θέματα μεταξύ τους και δεν μπορούν να διαχωριστούν, όπως θα δούμε στη συνέχεια. Οι 4 περιπτώσεις που εφαρμόζεται το "Ελοχίμ" μέσα στη Βίβλο (Παλαιά και Καινή Διαθήκη) είναι**:**

(1) Στον ένα και μόνο αληθινό Θεό!

(2) Σε ψεύτικους θεούς!

(3) Σε ανθρώπους!

(4) Στον Υιό του Θεού, τον Ιησού Χριστό**!**

Θα πρέπει να επισημάνουμε μία βασική λεπτομέρεια, πριν προχωρήσουμε στην ανάλυση του θέματος και η οποία είναι ότι προς τούτο απαιτείται γνώση της Εβραϊκής και της αρχαίας Ελληνικής γλώσσας. Είναι φυσικό η πλειοψηφία των ερμηνευτών της Βίβλου να μην γνωρίζουν την Εβραϊκή γλώσσα, εμείς όμως σαν Έλληνες έχουμε ένα συντριπτικό πλεονέκτημα, έναντι των άλλων λαών, ότι μπορούμε να χρησιμοποιούμε το αρχαίο Ελληνικό κείμενο της Καινής Διαθήκης και εκεί βλέπουμε με ακρίβεια **πως οι θεόπνευστοι συγγραφείς μεταφράζουν τις συγκεκριμένες λέξεις**

στα Ελληνικά και επάνω στις λέξεις αυτές μπορούμε με σιγουριά και σταθερότητα, χωρίς αμφιβολίες, να προβαίνουμε σε ερμηνεία του θέματος που μας απασχολεί.

Στη μελέτη μας αυτή θα χρησιμοποιήσουμε το κείμενο του αρχιμανδρίτη Νεόφυτου Βάμβα, ο οποίος μετάφρασε την Παλαιά Διαθήκη απευθείας από το Εβραϊκό κείμενο και παράλληλα θα γίνει χρήση του κειμένου των Εβδομήκοντα (Ο') και του αρχαίου Ελληνικού κειμένου της Καινής Διαθήκης για να επισημανθούν τυχόν διαφορές και να δοθούν απαντήσεις σε κρίσιμα σημεία.

1. ΕΛΟΧΙΜ ΟΝΟΜΑΖΕΤΑΙ Ο ΘΕΟΣ

Η Εβραϊκή λέξη "Ελοχίμ" είναι σε πληθυντικό αριθμό και προέρχεται από τη ρίζα **"ουλ",** η οποία σημαίνει να είναι κάποιος **"πρώτος, αρχηγός, ισχυρός, δυνατός"**. Ο ενικός αριθμός της λέξης είναι "ΕΛ" και "ΗΛ", αλλά ως Ελοχίμ, όταν χρησιμοποιείται για τον ΕΝΑ και ΜΟΝΟ αληθινό Θεό που υπάρχει, έχει την έννοια του ενικού αριθμού και συνήθως συντάσσεται και με ρήματα ενικού αριθμού. Είναι **πληθυντικός μεγαλειότητας** και έχει την έννοια του πλήθους και της δύναμης που φανερώνεται μέσα στη θεότητα. Το ότι το **«Ελοχίμ»** μεταφράζεται **«ο Θεός»** δεν είναι αυθαίρετη δική μας ερμηνεία, γιατί κάτι τέτοιο θα καθιστούσε τη μελέτη μας αναξιόπιστη και μη αντικειμενική, αλλά αυτό φαίνεται με σαφήνεια και καθαρότητα μέσα από την ίδια την Αγία Γραφή, η οποία ερμηνεύεται από μόνη της**.**

Στο εδάφιο Γένεση Α/**1**:26 γράφει**:** ***«…Και είπεν ο ΕΛΟΧΙΜ, Ας κάμωμεν άνθρωπον».*** Εδώ το Ελοχίμ, ενώ είναι σε πληθυντικό αριθμό, συντάσσεται με ρήμα ενικού αριθμού **«είπεν»,** το οποίο στα Εβραϊκά είναι **"ΑΜΑΡ"** (ο πληθυντικός είναι **"ΑΜΕΡΟΥ"**). Άρα το εδάφιο γράφει**: «Και ΕΙΠΕΝ** (όχι "είπαν") **ο ΕΛΟΧΙΜ, Ας κάμωμεν άνθρωπον….».**

Η μεγαλύτερη απόδειξη ότι το "Ελοχίμ", όταν αναφέρεται στον ΕΝΑ και ΜΟΝΟ αληθινό Θεό, έχει την έννοια του ενικού αριθμού (σαν πληθυντικός μεγαλειότητας), είναι ότι, <u>όσες αναφορές εδαφίων της Παλαιάς Διαθήκης έχουμε στην Καινή Διαθήκη (στο πρωτότυπο αρχαίο κείμενο), είναι πάντοτε σε ενικό αριθμό</u>. Ο Λόγος του Θεού είναι θεόπνευστος, γι' αυτό **η Βίβλος δεν κάνει ποτέ λάθη** και οι

λέξεις τις οποίες χρησιμοποιούν οι θεόπνευστοι συγγραφείς είναι αυτές που το Πνεύμα του Κυρίου τους ενέπνευσε να γράψουν και βλέπουμε ότι όλοι οι συγγραφείς ταυτίζονται και δεν υπάρχει καμιά διαφορά μεταξύ τους.

Στο Δευτερονόμιο ς'/**6**:4 αναφέρει την πρώτη "πασών" των εντολών όπως την αποκάλεσε ο Ιησούς**:** ***«Άκουε Ισραήλ, Κύριος ο Θεός ημών, είναι "ΕΙΣ" Κύριος»***. Το Εβραϊκό κείμενο γράφει κατά λέξη **«Άκουε Ισραήλ, Γιάχβε ΕΛΟΧΙΜ, Γιάχβε ΕΧΑΔ»**, δηλαδή **«Κύριος ΘΕΟΣ, Κύριος ΕΙΣ»**. Την μεγάλη αυτή αλήθεια την διατύπωσε και ο Ιησούς λέγοντας**:** ***«…Απεκρίθη και είπε προς αυτόν, ότι ΠΡΩΤΗ πασών των εντολών είναι, ΑΚΟΥΕ ΙΣΡΑΗΛ, ΚΥΡΙΟΣ Ο ΘΕΟΣ*** (όχι «**οι Θεοί**») ***ΗΜΩΝ, ΚΥΡΙΟΣ "ΕΙΣ…"*** (απόλυτο αριθμητικό) ***….ΕΣΤΙΝ»*** (Μάρκος ΙΒ/**12:** 29, αρχαίο κείμενο). Βλέπουμε ότι ο ίδιος ο Ιησούς μετέφρασε το "Ελοχίμ" της Παλαιάς Διαθήκης **(πληθυντικός)** σε "ο Θεός" **(ενικός)** και φυσικά ο Ιησούς δεν έκανε λάθος, είχε πλήρη επίγνωση και αποκάλυψη σε τι ακριβώς αναφερόταν.

Η λέξη "Ελοχίμ", σύμφωνα με τους μελετητές της Βίβλου αναφέρεται **2.597** φορές στο Εβραϊκό κείμενο και στις περιπτώσεις που το αντίστοιχο εδάφιο αναφέρεται στην Καινή Διαθήκη, συνήθως στο αρχαίο Ελληνικό κείμενο είναι "ο Θεός", σε ενικό αριθμό.

Τα πιο έγκυρα Εβραϊκά λεξικά και εγκυκλοπαίδειες ερμηνεύουν το "Ελοχίμ" ότι τίθεται σε πληθυντικό αριθμό για να εξάρει τη μεγαλειότητα και την εξοχότητα του Θεού και για να εκφράσει την ποικιλία των ιδιοτήτων και των δυνάμεων που περικλείονται και συγκεντρώνεται στη θεία φύση του Θεού. Ο γνωστός Εβραϊστής Γεσένιος ονομάζει το Ελοχίμ ***"αφηρημένο πληθυντικό",*** γιατί συγκεντρώνει όλα τα χαρακτηριστικά που ανήκουν στην ιδέα, προχωρώντας πιο βαθιά στο θέμα αναφέρει ότι οι Ιουδαίοι γραμματολόγοι ονομάζουν τέτοιους πληθυντικούς, όπως είναι το Ελοχίμ ***"πληθυντικούς αρετής ή αρετών"*** και οι πιο μεταγενέστεροι γραμματολόγοι τους ονομάζουν ***"πληθυντικούς πλήθους, εξοχότητας, μεγαλειότητας και μεγαλοσύνης"*** (Gesnius Hebrew Grammar).

Υπάρχουν επίσης περιπτώσεις στην Καινή Διαθήκη, όπου το "Ελοχιμ" αποδίδεται, όχι ως "ο Θεός", αλλά με διαφορετική λέξη, η οποία έχει πάντα την ίδια έννοια. Για παράδειγμα στο εδάφιο Η-

σαϊας Μ/**40**:3 γράφει**:** ***«Φωνή βοώντος εν τη ερήμω, Ετοιμάσατε την οδόν του Κυρίου, ευθείας κάμετε εν τη ερήμω τας τρίβους του ΕΛΟΧΙΜ ημών…»***. Όλοι οι συγγραφείς των Ευαγγελίων τη φράση "τας τρίβους του ΕΛΟΧΙΜ ημών" δεν την μεταφράζουν "τας τρίβους του ΘΕΟΥ ημών", αλλά "τας τρίβους ΑΥΤΟΥ" (βλ. Ματθαίος Γ/**3**:3**,** Μάρκος Α/**1**:3**,** Λουκάς Γ/**3**:3, κλπ).

2. ΕΛΟΧΙΜ ΑΠΟΚΑΛΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΨΕΥΤΙΚΟΙ ΘΕΟΙ

Η λέξη Ελοχίμ χρησιμοποιείται με την έννοια του ενικού αριθμού και για **ΨΕΥΤΙΚΟΥΣ ΘΕΟΥΣ**, οι οποίοι **(προσέξτε!)** δεν ήταν μέλη κάποιας πολυπρόσωπης αρχαίας θεότητας, κάτι σύνηθες στον αρχαίο ειδωλολατρικό κόσμο, αλλά ήταν μονοπρόσωποι θεοί, όπως ήταν ο Δαγών, ο Μολόχ και ο Ρεμφάν. Στους Κριτές Ις'/**16**:23 γράφει**:** ***«Και Συνήχθησαν δε οι άρχοντες των Φιλισταίων, διά να προσφέρωσι θυσίαν μεγάλην εις* Δαγών*, τον ΕΛΟΧΙΜ (θεόν) αυτών…»***. Ο Δαγών δεν ήταν μέλος καμιάς αρχαίας πολλαπλής θεότητας**.**

Στο βιβλίο του προφήτη Αμώς Ε/**5**:26 γράφει**:** ***«…Μάλιστα ανελάβετε την σκηνήν του* Μολόχ *σας και τον* Χιούν*, τον αστέρα του ΕΛΟΧΙΜ (θεού) σας, τα είδωλα σας, τα οποία εκάμετε εις αυτούς»***. Αξίζει να σημειωθεί ότι την περίπτωση με τον Χιούν, την αναφέρει και ο πρωτομάρτυρας Στέφανος, όταν απολογείτο στο Συνέδριο, λίγο πριν τον λιθοβολήσουν, τον οποίο αποκαλεί "Ρεμφάν" (σε άλλα χειρόγραφα αναφέρεται ως "Ραιφάν")**:** ***«Μάλιστα ανελάβετε την σκηνήν του* Μολόχ *και το άστρον του ΘΕΟΥ σας* Ρεμφάν*, τους τύπους, τους οποίους εκάμετε διά να προσκυνήτε αυτούς· διά τούτο θέλω σας μετοικίσει επέκεινα της Βαβυλώνος»*** (Πράξεις Ζ/**7**:43)**.**

Ο Αμώς και ο Στέφανος αναφέρονται ακριβώς στο ίδιο περιστατικό, όπου **ο μεν Αμώς** χρησιμοποιεί τη λέξη Ελοχίμ (που κατά γράμμα σημαίνει "των θεών σας"), **ο δε Στέφανος** το μεταφράζει σε ενικό αριθμό "του ΘΕΟΥ σας", που φανερώνει πολύ καθαρά ότι ο Στέφανος δεν αναφερόταν στα 2 αγάλματα του Μολόχ και του Ρεμφάν, αλλά αναφερόταν μόνο στη συγκεκριμένη θεότητα, στον Ρεμφάν**.**

Ίσως κάποιος να έχει την εύλογη απορία, για ποιο λόγο χρησιμοποιούσαν πληθυντικό μεγαλειότητας για ψεύτικες θεότητες. Πιστεύω ότι η απάντηση είναι αυτονόητη, γιατί γι' αυτούς **δεν ήταν**

ψεύτικοι θεοί, πίστευαν ότι ήταν αληθινοί θεοί και κατά συνέπεια χρησιμοποιούσαν εκφράσεις που έδειχναν το μεγαλείο των διαφόρων θεοτήτων τους, όπως ακριβώς έκαναν και οι μονοθεϊστές Εβραίοι που αποκαλούσαν τον Γιάχβε "Ελοχίμ"**.**

3. ΕΛΟΧΙΜ ΑΠΟΚΑΛΟΥΝΤΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Η λέξη Ελοχίμ χρησιμοποιείται στην Παλαιά Διαθήκη και για **ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ.** Στην Έξοδο ΚΑ/**21:**6 γράφει**:** ***«Αλλ' εάν ο δούλος είπη φανερά, Αγαπώ τον κύριόν μου, την γυναίκα μου και τα τέκνα μου, δεν θέλω εξέλθει ελεύθερος· Τότε ο*** **κύριος** *(Ελοχίμ)* ***αυτού, θέλει φέρει αυτόν προς τους Κριτάς»***. Εδώ η Βίβλος αναφέρεται σε μια σκηνή της καθημερινότητας και αφορά κάποιον δούλο με τον κύριό του (τον αφέντη του). Επειδή ο "κύριος" έχει εξουσία επάνω στον "δούλο" του, η Βίβλος χρησιμοποιεί στα Εβραϊκά τη λέξη Ελοχίμ με την έννοια του ενικού αριθμού, ενώ είναι πληθυντικός, άλλωστε ο αφέντης του δούλου δεν ήταν πολυπρόσωπος, αλλά ήταν ένας άνθρωπος, ήταν μία οντότητα.

Ένα από τα πιο χαρακτηριστικά παραδείγματα της Βίβλου για το θέμα που εξετάζουμε, έχουμε στην Έξοδο Ζ/**7:**1, όπου βλέπουμε τον Θεό να αποκαλεί τον Μωυσή Ελοχίμ**: «*** ***Εγώ σε κατέστησα ΕΛΟΧΙΜ (θεόν) εις τον Φαραώ, και Ααρών ο αδελφός σου θέλει είσθαι προφήτης σου»***. Εάν εδώ μεταφράζαμε το "Ελοχίμ" ως "θεοί", τότε ο Μωυσής θα έπρεπε να αποτελείτο από πολλά πρόσωπα, κάτι που εάν το ισχυριστούμε θα ήταν παράλογο. Επίσης, εφόσον ο Μωυσής είναι ένα και μοναδικό πρόσωπο, θα έπρεπε ο Θεός να χρησιμοποιεί τον ενικό αριθμό "Ηλ" (ή "Ελ"), κάτι που δεν συμβαίνει, γιατί ο Θεός ήθελε να εκφράσει το θέλημά Του προς τον Φαραώ δια μέσου του Μωυσή, ο οποίος παρουσιάστηκε στον Φαραώ **εξ ονόματος του Ελοχίμ**, εξ' ονόματος του ενός και μόνου Θεού που υπάρχει, γι' αυτό και η λέξη "θεός" αποδίδεται στα Εβραϊκά ως Ελοχίμ, ενώ αφορά άνθρωπο και όχι τον αληθινό Θεό**.**

Θα πρέπει να θυμηθούμε την περίπτωση του Μωυσή που του παρουσιάστηκε ο Θεός στην καιόμενη και μη κατακαιόμενη βάτο και του έδωσε αποστολή να γυρίσει στην Αίγυπτο και να ελευθερώσει το λαό Του (βλ. Έξοδος Γ/**3**). Όταν ο Μωυσής έθεσε την ερώτηση στον Θεό, τι θα τους πει, όταν τον ρωτήσουν "ποιος τον απέστειλε"

ο Θεός του είπε να τους πει **"<u>ο ΩΝ</u>** (=ΓΙΑΧΒΕ) **<u>με απέστειλε προς εσάς…</u>"**. Ο Μωυσής ενεργούσε **εξ ονόματος του Γιάχβε,** εξ' ονόματος του Ελοχίμ, του ενός και μόνου αληθινού Θεού, του Θεού των προπατόρων του Αβραάμ, Ισαάκ και Ιακώβ. Στο τέλος της μελέτης μας, για να είναι σφαιρική η παρουσίαση του θέματος, θα αναφερθούμε με περισσότερες λεπτομέρειες για το όνομα "Γιάχβε".

4. ΕΛΟΧΙΜ ΟΝΟΜΑΖΕΤΑΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ

Ερχόμαστε στην 4η περίπτωση, η οποία είναι η πιο ενδιαφέρουσα και θα αναλύσουμε πως και γιατί Υιός, ο Ιησούς, ονομάζεται "Ελοχίμ" και ποια είναι η σχέση Του με τον "Ελοχίμ", τον Θεό Πατέρα και δημιουργό του σύμπαντος.

(Α) Ο ΕΝΑΣ και ΜΟΝΟΣ Θεός που υπάρχει ***«εφανερώθη εν σαρκί»*** (Α' Τιμόθεου Γ/**3:**16), φανερώθηκε μέσα στον «άνθρωπο Χριστό Ιησού», διότι σε Αυτόν ***«κατοικεί ΠΑΝ το πλήρωμα της θεότητας του Πατέρα σωματικά»*** (βλ. Κολοσσαείς Α/**1:**19, Β/**2:**9), Ο Πατέρας Θεός **«γέννησε»** τον Υιό Του από την ευλογημένη μεταξύ των γυναικών, την παρθένο Μαριάμ, η οποία ***«ευρέθη εν γαστρί έχουσα ΕΚ Πνεύματος αγίου»*** (Ματθαίος Α/**1:**18). Ο Υιός είναι η ΟΡΑΤΗ φανέρωση του ΑΟΡΑΤΟΥ Πατέρα Θεού. Ο ίδιος ο Ιησούς είπε ότι ***«όστις ΕΙΔΕΝ Εμέ, ΕΙΔΕ τον Πατέρα, ο Πατήρ είναι εν*** (=μέσα) ***τω Υιώ και ο Υιός εν*** (=μέσα) ***τω Πατρί»*** (βλ. Ιωάννης ΙΔ/**14:**9-11, ΙΖ/**17:**21 και ότι ***«πας ο αρνούμενος τον Υιόν, ΔΕΝ ΕΧΕΙ ουδέ τον Πατέρα»*** (Α' Ιωάννου Β/**2:**23)**.**

Εφόσον ο Ιησούς είναι η φανέρωση του Θεού Πατέρα, μέσα στη Βίβλο ονομάζεται και ο ίδιος "Ελοχίμ" και αυτό φαίνεται καθαρά στον προφητικό Ψαλμό ΜΕ/**45:**6-7**,** όπου γράφει**:** ***«Ο θρόνος σου,*** **ΘΕΕ** *(Ελοχίμ),* ***είναι εις τον αιώνα του αιώνος· σκήπτρον ευθύτητος (είναι) το σκήπτρον της βασιλείας σου. Ηγάπησας δικαιοσύνην και εμίσησας αδικίαν·*** **διά τούτο έχρισέ σε ο ΘΕΟΣ,** ***ο Θεός σου*** *(ο Ελοχίμ σου),* ***έλαιον αγαλλιάσεως υπέρ τους μετόχους σου».*** Εδώ παρατηρούμε ότι έχουμε "**2** ΕΛΟΧΙΜ", ο **1**ος είναι ο Υιός, στον οποίο αναφέρεται προφητικά η Γραφή και ο **2**ος, ο οποίος χρίει τον πρώτο, είναι ο Πατέρας, **γιατί ο Θεός ΔΕΝ χρίεται**, ο άνθρωπος χρίεται από τον Θεό και εδώ προφητικά αναφέρεται στο ότι ο Θεός χρίει τον "άνθρωπο Χριστό Ιησού" και αυτό συνέβηκε την ημέρα της βάπτισής Του στον Ιορδάνη ποταμό**.**

Το ότι πρόκειται για τον Υιό φαίνεται με σαφήνεια από την εκπλήρωση της προφητείας, η οποία αναφέρεται στην επιστολή προς Εβραίους Α/**1:**8-9, όπου επαναλαμβάνονται τα λόγια του Ψαλμού**:** ***«Περί δε του Υιού· Ο θρόνος σου, ω Θεέ, είναι εις τον αιώνα του αιώνος· σκήπτρον ευθύτητος είναι το σκήπτρον της βασιλείας σου. Ηγάπησας δικαιοσύνην και εμίσησας ανομίαν·*** **διά τούτο έχρισέ σε ο ΘΕΟΣ,** ***ο Θεός σου, έλαιον αγαλλιάσεως υπέρ τους μετόχους σου»***. Στο θεόπνευστο αρχαίο Ελληνικό κείμενο γράφει ***«προς δε τον Υιόν, ο θρόνος σου, ο ΘΕΟΣ*** *("Ελοχίμ", στο Εβραϊκό κείμενο της Π.Δ.)* ***εις τον αιώνα του αιώνος».*** Στο κείμενο του Βάμβα γράφει "ο θρόνος σου, ω ΘΕΕ", ενώ το πρωτότυπο θεόπνευστο Ελληνικό κείμενο γράφει "ο θρόνος σου, ο ΘΕΟΣ", όπου το οριστικό άρθρο "**ο**" συγκεκριμενοποιεί την ταύτιση του **Υιού** της Καινής Διαθήκης με τον **Ελοχίμ** της Παλαιάς Διαθήκης.

Στον Ψαλμό ΜΕ/**45:**6-7 και στην Εβραίους Α/**1:**8-9 γράφει ότι ο 2ος κατά σειρά "Ελοχίμ", ο δημιουργός του σύμπαντος **χρίει** τον 1ο "Ελοχίμ", τον Υιό και γνωρίζουμε ότι αυτό συνέβηκε στη βάπτιση του Ιησού στον Ιορδάνη ποταμό. Στο Ιωάννης Α/**1:**33 διαβάζουμε για το γεγονός αυτό, όπου ο Υιός χρίεται από τον Πατέρα**:** ***«…Και εμαρτύρησεν ο Ιωάννης, λέγων ότι, Είδον το Πνεύμα καταβαίνον ως περιστεράν εξ ουρανού*** **και ΕΜΕΙΝΕΝ επ' Αυτόν.** ***Και εγώ δεν εγνώριζον Αυτόν· αλλ' ο πέμψας με διά να βαπτίζω εν ύδατι εκείνος μου είπεν·*** **Εις όποιον ίδεις το Πνεύμα κατάβαίνον και ΜΕΝΟΝ επ' Αυτόν, ούτος είναι ο βαπτίζων εν Πνεύματι αγίω**».

Στον Ψαλμό ΜΕ/**45:**6-7 η φράση «**Ο θρόνος σου, ο Θεός**» αναφέρεται στον Υιό, ενώ το «**έχρισέ σε ο Θεός, ο Θεός σου**» αναφέρεται στον Πατέρα, που και οι 2 στα Εβραϊκά αποκαλούνται ΕΛΟΧΙΜ**.** Έχουμε **"2 Ελοχιμ",** αλλά όχι **"2 Θεούς",** έχουμε τον ΘΕΟ Πατέρα και τον ΑΝΘΡΩΠΟ Χριστό Ιησού, μέσα στον οποίο κατοίκησε όλο το πλήρωμα του Πνεύματος του Πατέρα. Έχουμε τον **1**ο Ελοχίμ να χρίει τον **2**ο Ελοχίμ και αναφέρθηκε χρίεται ο άνθρωπος και όχι ο Θεός. Ο Ιησούς είναι η ορατή φανέρωση του αόρατου Θεού, γι' αυτό είπε**:** ***«Όποιος είδεν Εμέ, είδεν τον Πατέρα»*** (Ιωάννης ΙΔ/**14:**9-11). Ο Ιησούς δεν είναι ο "Θεός Υιός" (κατά μία επικρατούσα μη Βιβλική άποψη), αλλά είναι η φανέρωση του ενός και μόνου αληθινού Θεού που υπάρχει**.**

(Β) Εάν ερμηνεύσουμε κατά γράμμα το "Ελοχίμ" και το δεχτούμε ότι σημαίνει **"οι Θεοί",** εδώ θα έχουμε τριπλό σοβαρό πρόβλημα**:**

<u>Το 1ο πρόβλημα</u> είναι ότι αυτή η ερμηνεία έρχεται σε αντίθεση με τη Βίβλο και πρέπει να απορριφθεί, **αφού γραμματικά και συντακτικά δεν στέκει,** όπως ήδη την αναλύσαμε και σε αυτό υπάρχει, τόσο η συμμαρτυρία των Εβραϊκών λεξικών, όσο και της Καινής Διαθήκης, όπου ο Ιησούς και όλοι οι θεόπνευστοι συγγραφείς αποδίδουν το **"Ελοχίμ"** της Παλαιάς Διαθήκης, πάντοτε **"ο Θεός"** και σε μεταγενέστερη και πιο αναλυτική μελέτη θα μπορούμε να προσθέσουμε ακόμα περισσότερες μαρτυρίες.

Η λέξη **"ΘΕΟΣ"** (που αποδίδεται το Ελοχίμ), είναι όρος Ελληνικός, άγνωστης ετυμολογίας, αναφέρεται **21.344** φορές στο Ελληνικό κείμενο και εκφράζει τη θεότητα στην Καινή Διαθήκη, **είτε** αυτή αποδίδεται στον ΠΑΤΕΡΑ, **είτε** αποδίδεται στον ΥΙΟ. Χρησιμοποιείται κυρίως για τον ένα και μόνο **αληθινό Θεό** (Ιωάννης Γ/**3:**16, Μάρκος ΙΑ/**11:**22**,** Πράξεις Ι'/**10:**34**,** κλπ), για **ψεύτικους θεούς** (Πράξεις ΙΔ/**14:**11**,** Γαλάτας Δ/**4:**8**,** Α' Κορινθίους Η/**8:**5**,** κλπ), για **ανθρώπους** (Ιωάννης Ι'/**10:**34-35), για το **Σατανά** (Β' Κορινθίους Δ/**4:**4) και τέλος για τη **σαρκική φύση** του ανθρώπου (Φιλιππησίους Γ/**3:**19). Ο Ιησούς Χριστός δεν είναι απλά **"Θεός"**, αλλά είναι **"<u>ο</u> Θεός"**, γιατί το οριστικό άρθρο "Ο", οριστικοποιεί και συγκεκριμενοποιεί ένα γεγονός ή μια ιδιότητα. Ο Ιησούς είναι "ο" Θεός, γιατί **είναι** η ΦΑΝΕΡΩΣΗ "του" ενός και μόνου αληθινού Θεού που υπάρχει, **είναι** η ορατή εικόνα του Θεού, **είναι** «ο Πατήρ εν τω Υιώ».

<u>Το 2ο πρόβλημα</u> είναι ακόμα μεγαλύτερο. Εφόσον αναφέρονται "2 Ελοχίμ", εάν τους ερμηνεύσουμε ως "οι θεοί" (πληθυντικός), τότε αναγκαστικά και ο Πατέρας και ο Υιός, ως θεοί, θα αποτελούνται από δύο ή και περισσότερα πρόσωπα. **Θα έχουμε δηλαδή 2 Ελοχίμ (2 θεούς), που ο ένας Θεός χρίει τον άλλον Θεό.** Εάν το δεχτούμε αυτό, τότε αναγκαστικά θα πρέπει να δεχτούμε ότι αυτός που χρίει είναι ***ο «μεγαλύτερος Θεός»,*** ενώ αυτός που χρίεται είναι ***ο «μικρός Θεός»,*** με απλά λόγια θα πρέπει να δεχτούμε αυτό που διδάσκουν οι Μάρτυρες του Ιεχωβά για τον Υιό, ότι δηλαδή είναι ένας κατώτερος Θεός, ένα κτίσμα και δεν μένουν μόνο σε αυτό αλλά διδάσκουν ότι ο Υιός προϋπήρχε ως "ο άγγελος Μιχαήλ"**.** Εάν

κάποιος το ισχυριστεί αυτό, είναι βλασφημία κατά του Θεού, ο οποίος στη φύση Του είναι "ΕΙΣ" και αυτή είναι "η πρώτη πασών των εντολών", όπως το επιβεβαίωσε και ο ίδιος ο Ιησούς και αυτό είναι το 3ο πρόβλημα.

Το 3ο πρόβλημα δεν θα έπρεπε να το θίξουμε καθόλου, καθόσον είναι αυτονόητο και ήδη έχουμε αναφερθεί σε αυτό επιγραμματικά, αλλά όχι με λεπτομέρειες και αφορά τη μοναδικότητα του Θεού. Εάν μεταφράσουμε και αποδεχτούμε την κατά γράμμα ερμηνεία του "Ελοχίμ", ως "Θεοί" (σε πληθυντικό αριθμό), τότε ερχόμαστε σε αντίθεση με ολόκληρη την Αγία Γραφή, η οποία σε όλες τις σελίδες της φανερώνει τη μοναδικότητα του Θεού και για το λόγο αυτό ο Θεός είχε δώσει αυστηρές διατάξεις για να προφυλάξει τον Ισραήλ από την ειδωλο**λατρεία**, διατάξεις που ισχύουν και σήμερα για τον πνευματικό Του λαό, την εκκλησία, την οποία απέκτησε με τη μοναδική θυσία του Υιού Του.

Η πρώτη από τις δέκα εντολές του Θεού αυτή την αλήθεια διακηρύττει και δίνει πρόσταγμα - διαταγή να απέχει ο λαός Ισραήλ από κάθε μορφής λατρείας ειδώλων**:** ***«Εγώ είμαι Κύριος ο Θεός σου, ο εξαγαγών σε εκ γης Αιγύπτου, εξ οίκου δουλείας.*** **Μη έχεις άλλους θεούς πλην Εμού.** ***Μην κάμεις εις σεαυτόν*** **είδωλον,** ***μηδέ*** **ομοίωμά** ***τινός, όσα είναι εις τον ουρανό άνω, ή όσα εις την γη κάτω, όσα*** *(είναι)* ***εις τα ύδατα υποκάτω της γής· μην προσκυνήσεις αυτά, μηδέ λατρεύσεις αυτά· διότι Εγώ Κύριος ο Θεός σου*** **είμαι Θεός ΖΗΛΟΤΥΠΟΣ,** ***ανταποδίδων τας αμαρτίας των πατέρων επί τα τέκνα, έως τρίτης και τετάρτης γενεάς των μισούντων με· και κάμνων έλεος εις χιλιάδας γενεών των αγαπώντων με και φυλαττόντων τα προστάγματά μου»*** (Έξοδος Κ/**20:**2-6)**.**

Ο Διάβολος απαιτεί από κάθε άνθρωπο τη λατρεία και την προσκύνησή του και για να το επιτύχει αυτό, μεταχειρίζεται κάθε μέσο. Η πιο προσφιλής του μέθοδος για να έχει αποτέλεσμα, είναι να τον εξαπατήσει και να τον παραπλανήσει, ώστε να πάρει ο ίδιος τη λατρεία που ανήκει στον Θεό, **νομίζοντας** ο πιστός ότι προσκυνά τον αληθινό Θεό. Ο Κύριος διά στόματος του προφήτη Ησαΐα διακηρύττει**:** ***«Εγώ είμαι ο Κύριος· τούτο είναι το όνομά μου· και*** **δεν θέλω δώσει την δόξαν μου εις άλλον,** ***ουδέ την αίνεσίν μου εις***

τα γλυπτά» (Ησαΐας ΜΒ**/42:**8)**.**

Η πρώτη «πασών» (όλων) των εντολών είναι ότι υπάρχει μόνο **ΕΝΑΣ ΘΕΟΣ** και αυτό το γνωρίζουν τα δαιμόνια και φρίττουν: ***«Συ πιστεύεις ότι ο Θεός είναι ΕΙΣ· καλώς ποιείς· και τα δαιμόνια πιστεύουν και φρίττουν»*** (Ιάκωβος Β/**2:**19). Γι' αυτό ο Ιωάννης στις επιστολές του προτρέπει ΝΑ ΦΥΛΑΜΕ ΤΟΥΣ ΕΑΥΤΟΥΣ ΜΑΣ από τα είδωλα**:** ***«Τεκνία, φυλάξατε εαυτούς από των ειδώλων»*** (Α΄ Ιωάννου Ε/**5:**20-21).

Ο ίδιος ο Ιησούς σε ερώτηση που Του έγινε, αναφερόμενος στην εντολή του Θεού στο Δευτερονόμιο ς΄/**6:**4-5 την αποκάλεσε "πρώτη ΠΑΣΩΝ των εντολών" και την επανέλαβε κατά γράμμα**:** ***«Άκουε Ισραήλ, ΚΥΡΙΟΣ Ο ΘΕΟΣ ΗΜΩΝ ΕΙΝΑΙ*** **ΕΙΣ** ***(ένας)*** **ΚΥΡΙΟΣ».** Σήμερα ο πνευματικός Ισραήλ είναι το σώμα του Χριστού, είναι η εκκλησία Του, προς την οποία λέγει **«Άκουε ΕΚΚΛΗΣΙΑ, άκουε ΛΑΕ μου, ΚΥΡΙΟΣ Ο ΘΕΟΣ ΣΑΣ, ΕΙΝΑΙ «ΕΙΣ» ΚΥΡΙΟΣ….»,** και επειδή ο Θεός σας είναι ΕΝΑΣ και επειδή είναι Θεός σας είναι ζηλότυπος «θα τον αγαπάς ΜΕ ΟΛΗ την καρδιά σου, ΜΕ ΟΛΗ την ψυχή σου, ΜΕ ΟΛΗ τη δύναμή σου και ΜΕ ΟΛΗ τη διάνοιά σου…» και τελειώνοντας ο Ιησούς σφραγίζει τα λόγια Του λέγοντας **«αύτη είναι η ΠΡΩΤΗ εντολή».**

Το ότι ο Θεός είναι ΕΝΑΣ, είναι μια ιδιότητα που Τον διαφοροποιεί και Τον ξεχωρίζει απ' όλες τις άλλες θρησκείες, λατρείες και δοξασίες, βασικό χαρακτηριστικό των οποίων είναι η λατρεία περισσοτέρων του ενός προσώπων, ή ειδώλων, ή θεοτήτων, από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα και εκείνο που ο Θεός βδελύσσεται είναι η κάθε μορφής **ειδωλο**λατρεία. Το **"ΕΙΣ"** είναι απόλυτο αριθμητικό, το οποίο εκφράζει την έννοια της **μονάδας** σε αντιδιαστολή με τα αριθμητικά δύο, τρία, κλπ και όταν το **"ΕΙΣ"** αναφέρεται στο Θεό φανερώνει ότι **«ο Θεός είναι ΕΝΑΣ»,** ότι έχει **ΜΙΑ** υπόσταση και ο Υιός Του είναι η ακτινοβολία και το χαρακτήρας της υπόστασής Του, όπως χαρακτηριστικά αναφέρεται στο Εβραίους Α/**1:**3.

(Γ) Το ότι ο Ιησούς είναι η φανέρωση του Ελοχίμ και φέρει αυτό το όνομα στην Καινή Διαθήκη, φαίνεται καθαρά και από τα λόγια που είπε ο άγγελος Κυρίου στον Ιωσήφ όταν παρουσιάστηκε σε αυτόν σε όνειρο και του είπε**:** ***«…Και θέλουν καλέσει το όνομα αυτού*** **Εμμανουήλ,** ***το οποίον μεθερμηνευόμενον είναι,*** **Μεθ' ημών ο Θεός»**

(Ματθαίος Α/**1:**23). Ο Ιησούς Χριστός ονομάζεται και **«ΕμμανουΗΛ»,** που μεταφράζεται **«ο ΗΛ μεθ' ημών».** Το "ΗΛ" ή "ΕΛ" είναι ο ενικός αριθμός του Ελοχίμ, άρα ο Υιός, ο Ιησούς είναι **«ο ΕΛΟΧΙΜ μαζί μας»**, είναι η φανέρωση του Ελοχίμ της Παλαιάς Διαθήκης σε εμάς. Το όνομα του Υιού (ΕμμανουΗΛ) δείχνει ποια θεότητα κατοικούσε μέσα Του, όπως και το ίδιο συμβαίνει και με το κατεξοχήν όνομά Του **«ΙΗΣΟΥΣ»**, το οποίο στα Εβραϊκά είναι **«ΓΙΑΧΒΕ ΟΣΗΑ»** και το οποίο σημαίνει **«Ο ΓΙΑΧΒΕ ΕΙΝΑΙ ΣΩΤΗΡΑΣ».**

Στην Καινή Διαθήκη οι θεόπνευστοι συγγραφείς, όπου χρησιμοποιούν εδάφια της Παλαιάς Διαθήκης τα οποία αναφέρουν το "Ελοχίμ" και αφορά τον αληθινό Θεό (όχι ψεύτικους θεούς), πάντοτε το μεταφράζουν σε ενικό αριθμό **"ΗΛ".** Σε όσες περιπτώσεις μέσα στην Αγία Γραφή έχουμε ονόματα, τα οποία περιέχουν στο τέλος το "ΗΛ", τα ονόματα αυτά δείχνουν κάποια ιδιότητα του Θεού, όπως**:**

- Μιχα**ΗΛ** **=** **«**Ποιος είναι όμοιος με τον **ΗΛ»**
- Δανι**ΗΛ** **=** **«**Ο **ΗΛ** είναι ο κριτής μου**»**
- Βαιθ**ΗΛ** **=** **«**Οίκος του **ΗΛ»**
- Εμμανου**ΗΛ** **=** **«**Ο **ΗΛ** μεθ' ημών**»**

Ο Λόγος Θεού δεν αναφέρεται προφητικά μόνο στον παραπάνω Ψαλμό ΜΕ/**45** ότι ο Υιός χρίστηκε από τον Πατέρα προ αιώνος, προ καταβολής κόσμου, αλλά αναφέρεται και σε άλλα μέρη της Παλαιά Διαθήκης και έχει πολύ ενδιαφέρον να ασχοληθούμε και με ένα ακόμα εδάφιο που αναφέρεται στις Παροιμίες Η/**8:**22-23 και στο οποίο λέγει**:** ***«Ο Κύριος με είχεν εν τη αρχή των οδών αυτού, προ των έργων αυτού, απ' αιώνος. Προ του αιώνος*** **με έχρισεν απ' αρχής,** ***πριν υπάρξη η γη....».***

Στην Εβραϊκή γλώσσα το ρήμα *«με έχρισεν»* είναι **"νασάχ"** και σημαίνει **"εκχέω", "χύνω"** και η έννοιά του αποδίδεται συνήθως με **3** διαφορετικές χρήσεις, που και οι 3 χρήσεις έχουν συναφή σκοπό και στόχο**:**

- **<u>Η 1η χρήση</u>** του όρου έχει την έννοια **σπονδής** και σπονδή σημαίνει **θυσία**. Έχουμε για παράδειγμα έκχυση οίνου ή ελαίου για θυσία σπονδής.

- **<u>Η 2η χρήση</u>** του όρου έχει την έννοια του **χωνευτού ή της θεμελίωσης,** να χύνεις δηλαδή ένα μέταλλο σε καλούπι, έννοια που παραπέμπει στο να θεμελιώνεις κάτι. Μία σχετική περίπτωση έχουμε στον Δανιήλ ΙΑ/**11:**8, όπου γράφει**:** «**Κ*αι προσέτι θέλει φέρει αιχμαλώτους εις την Αίγυπτον τους θεούς αυτών, μετά των χωνευτών ("νασάχ") αυτών».*** Τα χωνευτά εδώ, που αναφέρει ο Δανιήλ, ως **"νασάχ"** ήσαν είδωλα χυτά και συνήθως ήσαν χρυσά!
- **<u>Η 3η χρήση</u>** του όρου είναι η πιο πλατιά γνωστή και παρουσιάζεται πολλές φορές στη Βίβλο είναι η έννοια του **"χρίω κάποιον",** χρίω για παράδειγμα ένα βασιλιά, όπως έκανε ο Σαμουήλ που έχρισε τον νεαρό βοσκό Δαβίδ (βλ. Α' Σαμουήλ Ις'/**16:**13).

Ενώ ο Βάμβας στο κείμενό του μεταφράζει *«με έχρισεν»* την Εβραϊκή λέξη "νασάχ", χρησιμοποιώντας την 3η έννοια, οι Εβδομήκοντα στο κείμενό τους χρησιμοποιούν την 2η έννοια, την έννοια του θεμελιώνω**:** *«Προ του αιώνος* **εθεμελίωσεν με** *εν αρχή»*. Η φράση "με θεμελίωσε" ανταποκρίνεται περισσότερο, τόσο στο μήνυμα ολόκληρου του κεφαλαίου Η/**8** των Παροιμιών, όσον και ολόκληρης της Αγία Γραφής όταν αναφέρεται στην πνευματική δημιουργία του Θεού προ καταβολής κόσμου, γιατί στα εδάφια αυτά γίνεται λόγος για τη ΘΕΜΕΛΙΩΣΗ της αρχής των πάντων.

Η πιο σωστή ερμηνεία είναι να συνδυάσουμε και τις 3 χρήσεις του όρου "νασάχ"**,** δηλαδή ΣΠΟΝΔΗ - ΘΕΜΕΛΙΟ - ΧΡΙΩ, **γιατί μέσα στη βουλή και στην πρόθεση του Πατέρα Θεού ήταν ο Ιησούς, ο Μεσσίας,** που όταν θα γεννιόταν και θα ολοκλήρωνε την αποστολή Του, επρόκειτο να γίνει σπονδή και θεμέλιο της νέας βασιλείας και να χριστεί ως ΒΑΣΙΛΙΑΣ**,** ΙΕΡΕΑΣ (αρχιερέας) και ΠΡΟΦΗΤΗΣ, έχοντας ως ο Μεσσίας την τριπλή αυτή εξουσία.

Το Η/**8** κεφάλαιο των Παροιμιών αναφέρεται στη **θεμελίωση της "σοφίας"** (που προφητικά αντιπροσωπεύει τον Υιό του Θεού) και επάνω στο θεμέλιο αυτό να χτίσει όλα τα υπόλοιπα. Θεμελίωση σημαίνει "μόρφωση" και ο Θεός Πατέρας δεν κτίζεται, δεν θεμελιώ-

νεται, δεν γεννιέται από κάποιον και δεν μορφώνεται. Το κέντρο του μηνύματος εδώ είναι **ο Υιός μέσα στον Πατέρα**, ως η αρχή και το πρότυπο της (μελλοντικής) εκκλησίας, είναι η τέλεια αντιπροσώπευσή του Θεού επάνω στη δημιουργία Του, είναι η εικόνα και η ομοίωσή Του, είναι ο Χριστός στην προϋπαρξή Του **μέσα στον Πατέρα** ως "...η ΣΟΦΙΑ του Θεού" και ως "...ο ΛΟΓΟΣ του Θεού"**:** ***«Εν αρχή ήν ο Λόγος και ο Λόγος ήν ΠΡΟΣ*** *(μέσα)* ***τον Θεόν»*** (Ιωάννης Α/**1:**1, αρχαίο κείμενο)**.**

Κλείνοντας το θέμα αυτό, θα αναφερθούμε και στον Ψαλμό Β/**2:**6, όπου λέγει**:** ***«Αλλ' εγώ, θέλει ειπεί,*** **έχρισα** ***τον Βασιλέα μου επί Σιών, το όρος το άγιόν μου»*** (κείμενο Βάμβα). Στο κείμενο των Εβδομήκοντα γράφει: ***«Εγω δε κατεστάθην βασιλεύς υπ' αυτού επί Σιών, όρος το άγιον αυτού»***. Η Εβραϊκή λέξη "νασάχτι" από τον Βάμβα ερμηνεύεται ***"έχρισα"*** και από τους Εβδομήκοντα ***"κατεστάθην"*** και η λέξη αυτή στα πλείστα των Εβραϊκών λεξικών αποδίδεται ως "θεμελιώνω - εδραιώνω" και ήδη αναφερθήκαμε για την αρχή του Θεού της θεμελίωσης των πάντων προ καταβολής κόσμου.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Υπάρχει ξεχωριστή μελέτη για το **8**ο κεφάλαιο των Παροιμιών με τίτλο**: "ΜΕ ΕΙΧΕΝ ΕΝ ΤΗ ΑΡΧΗ ΤΩΝ ΟΔΩΝ ΑΥΤΟΥ"** (κωδικός ΣΕ**55**), στην οποία το όλο θέμα αναλύεται με περισσότερες λεπτομέρειες.

5. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ο ΓΙΑΧΒΕ ("ΕΓΩ ΕΙΜΙ Ο ΩΝ")

(Α) Ίσως να θεωρηθεί το θέμα του κεφαλαίου αυτού πλεοναζμός, καθόσον έχει ήδη καλυφθεί τα θέματα "Ελοχίμ" και "έχρισέ σε", αλλά πιστεύω ότι η παρουσίασή του θα επιβεβαιώσει την ονομασία "Ελοχίμ" και στον Πατέρα και στον Υιό και θα καλύψει τυχόν απορίες και ερωτηματικά.

Η Αγία Γραφή διδάσκει ότι ο **«ΙΗΣΟΥΣ της Καινής Διαθήκης»** είναι η φανέρωση του **«ΓΙΑΧΒΕ της Παλαιάς Διαθήκης».** Ο ένας και μόνος αληθινός Θεός που υπάρχει στις έσχατες ημέρες «εφανερώθη εν σαρκί» (Α' Τιμόθεου Γ/**3:**16 /Εβραίους Α/**1:**1). Ο ίδιος ο Ιησούς το διακήρυξε λέγοντας ***«Όποιος είδε ΕΜΕΝΑ, είδε τον ΠΑΤΕΡΑ, εγώ και Πατήρ ΕΝ*** (=ένα) ***είμαστε»*** (Ιωάννης ΙΔ/**14:**6). Η λέξη **«ΙΗΣΟΥΣ»** είναι σύνθετη, αποτελείται από τις λέξεις **«ΑΥΣΗΣ»** ή **«ΟΣΗΑ»**

(=σωτήρας) και **«ΓΙΑ»** (σύντμηση του ΓΙΑΧΒΕ) και σημαίνει **«Ο ΓΙΑΧΒΕ είναι ΣΩΤΗΡΑΣ».** Αυτό το θαυμαστό γεγονός θα το δούμε περισσότερο, αναλύοντας το όνομα του Πατέρα και του Υιού.

Στην Έξοδο Γ/**3:**13-14 αναφέρει: **«Και είπεν ο Μωυσής προς τον Θεόν, Ιδού** (όταν) **εγώ υπάγω προς τους υιούς Ισραήλ και είπω προς αυτούς,** ***"ο Θεός των πατέρων σας με απέστειλεν προς εσάς",*** **και εκείνοι μ' ερωτήσωσι** ***"ΤΙ (ΕΙΝΑΙ) ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΑΥΤΟΥ; Τι θέλω ειπεί προς αυτούς;"*** **Και είπεν ο Θεός προς τον Μωυσήν, "Εγώ είμαι ο ΩΝ"** (=ΕΧΓΙΕ), **και είπεν, Ούτω θέλεις ειπεί προς τους υιούς Ισραήλ, "ο ΩΝ** (=ΓΙΑΧΒΕ) **με απέστειλε προς εσάς...."** Εδώ το όνομα του Πατέρα αναφέρεται ως **«ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ Ο ΩΝ»,** επειδή είναι δύσκολη η έννοιά του στην Ελληνική γλώσσα, θα το αναλύσουμε στην Εβραϊκή.

Ο Θεός είπε στο Μωυσή **«ΕΧΓΙΕ ΑΣΕΡ ΕΧΓΙΕ»** που κατά γράμμα σημαίνει **«Εγώ είμαι αυτός που ΕΙΜΑΙ».** Το «ΕΧΓΙΕ» είναι το **1**ο πρόσωπο του ρήματος «ΧΑΓΟΥΑ» και σημαίνει «ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ». Όταν αργότερα ο Μωυσής πήγε στους Ισραηλίτες, στην Αίγυπτο, τους είπε ότι τον απέστειλε ο **«ΓΙΑΧΒΕ».** Χρησιμοποίησε το ίδιο ρήμα (ΧΑΓΟΥΑ) στο **3**ο ενικό πρόσωπο, αντί για το 1ο που είναι ΕΧΓΙΕ. Τους είπε ότι τον απέστειλε **«Αυτός που ΕΙΝΑΙ»** και αυτό είναι το κύριο όνομα με το οποίο ο Θεός αποκαλύπτεται στην Παλαιά Διαθήκη, που στην Καινή Διαθήκη μεταφράζεται ως ο **«ΩΝ»**.

Ως γνωστόν το όνομα του Θεού στην Εβραϊκή είναι τετραγράμματο (**ΓΧΒΧ**), χωρίς φωνήεντα και υποδηλοί ότι υπάρχει συνέχεια, ότι ακολουθεί κάποια ιδιότητα του Θεού. «**ΓΙΑΧΒΕ**» σημαίνει «**ΑΥΤΟΣ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ....**» και το ερώτημα είναι «Τι ΕΙΝΑΙ» ο Γιάχβε**;** Αναφέρουμε ενδεικτικά μερικές από τις ιδιότητες του Θεού**:**

- Αυτός είναι **ΘΕΡΑΠΕΙΑ** (=Γιάχβε **ΡΑΦΑ**)
- Αυτός είναι **ΣΗΜΑΙΑ** (μας) (=Γιάχβε **ΝΙΣΙ)**
- Αυτός είναι **ΣΩΤΗΡΑΣ** (=Γιάχβε **ΟΣΗΑ**)
- Αυτός είναι **ΕΚΕΙ** (=Γιάχβε **ΣΑΜΑ**), κλπ..

Από τα αναφερόμενα ονόματα του Θεού, το κατ' εξοχήν όνομα με το οποίο φανερώνεται είναι **«Γιάχβε ΟΣΗΑ»,** δηλαδή **«Αυτός είναι ΣΩΤΗΡΑΣ»** και το όνομά του ο Πατέρας το έδωσε στον Υιό. Η Ελληνική μετάφραση του ΓΙΑΧΒΕ ΟΣΗΑ είναι ΙΗΣΟΥΣ, που στην Ε-

βραϊκή γλώσσα προφέρεται «ΓΕΣΟΥΑ» (προέρχεται από τον συνδυασμό των λέξεων **"ΓΙΑ+ΟΣΗΑ"**). **Άρα, ο άνθρωπος Χριστός ΙΗΣΟΥΣ της Καινής Διαθήκης είναι η φανέρωση του ΓΙΑΧΒΕ ΟΣΗΑ της Παλαιάς Διαθήκης.**

Κατά συνέπεια, έχουμε**:**

- **«ΓΙΑΧΒΕ ΟΣΗΑ»** στην Παλαιά Διαθήκη (**=** ΙΗΣΟΥΣ Ελληνικά)
- **«ΙΗΣΟΥΣ»** στην Καινή Διαθήκη (**=** ΓΙΑΧΒΕ ΟΣΗΑ Εβραϊκά)
- «**ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΣΩΤΗΡΑΣ»** (**=** ΙΗΣΟΥΣ **=** ΓΙΑΧΒΕ ΟΣΗΑ).

Ο Θεός Πατέρας, ***«ός εφανερώθη εν σαρκί»*** (Α' Τιμόθεου Γ/**3:** 16 **αρχ.κείμενο**), ο οποίος δηλαδή φανερώθηκε («εν σαρκί») στον άνθρωπο Χριστό Ιησού, που μίλησε ***«εν Υιώ»*** (Εβραίους Α/**1:**1), το όνομά Του το έδωσε στον Υιό Του, ο οποίος είναι ***«ο χαρακτήρ ΤΗΣ ΥΠΟΣΤΑΣΕΩΣ του Πατέρα»*** (Εβραίους Α/**1:**3) και μας λέγει η Γραφή για τον Υιό ότι ***«τοσούτον ανώτερος των αγγέλων γενόμενος, όσον ΕΞΟΧΟΤΕΡΟΝ υπέρ αυτούς ΟΝΟΜΑ* εκληρονόμησε»** (Εβραίους Α/**1:** 4). Το ίδιο είπε και ο Ιησούς όταν προσευχόταν για τους μαθητές Του**:** ***«Πάτερ άγιε, τήρησον αυτούς ΕΝ ΤΩ ΟΝΟΜΑΤΙ ΣΟΥ,* ώ δέδωκάς μοι….»** (Ιωάννης ΙΖ/**17:**11, **αρχαίο κείμενο**), δηλαδή ***«Πατέρα άγιε, φύλαξέ τους ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΣΟΥ, το οποίο*** *(όνομα)* ***μου έδωσες…»*** .

Ο Υιός, το όνομα **"ΙΗΣΟΥΣ"** το κληρονόμησε από τον Πατέρα και δυστυχώς ο λαός του Θεού δεν έχει συνειδητοποιήσει ότι το όνομα του Πατέρα στα Ελληνικά είναι **"ΙΗΣΟΥΣ"** και εάν ρωτήσεις τους περισσότερους πιστούς για το όνομα του Θεού, θα σου πουν ότι **«το όνομα του Θεού στην Παλαιά Διαθήκη είναι ΙΕΧΩΒΑ»,** κάτι που είναι λάθος και στην καλύτερη περίπτωση θα πουν ότι είναι "ΓΙΑΧΒΕ".

(Β) Θα πρέπει να γίνει η διευκρίνιση (για να μην υπάρχουν κενά στη μελέτη μας) ότι η ονομασία "Ιεχωβά", η οποία χρησιμοποιείται, **τόσο** από τους Μάρτυρες του Ιεχωβά, **όσο** και παγκόσμια από τα 3 μεγάλα Χριστιανικά δόγματα, δεν αναφέρεται ούτε μια φορά μέσα στη Βίβλο. Η ονομασία αυτή προήλθε κατά μία άποψη από τη συγχώνευση των 2 λέξεων **"ΓΙΑΧΒΕ"** και **"ΑΔΩΝΑΪ"**, που ήταν αποτέλεσμα παρερμηνείας στο Λευιτικό ΚΔ/**24**:16 και κατά μία άλλη άποψη όταν προσπάθησαν λανθασμένα να βάλουν φωνήεντα στο τετραγράμματο **ΓΧΒΧ**.

Αυτό το ανύπαρκτο όνομα χρησιμοποιούσαν οι Ισραηλίτες, ενώ το "Γιάχβε" (ή Γιάουε) έπαψε να ονομάζεται. Η λάθος ερμηνεία συνεχίστηκε και στη μετάφραση της Παλαιάς Διαθήκης από τους Εβδομήκοντα (**Ο'**) το 280 π.Χ. Το **700 μ.Χ.** περίπου προστέθηκαν από τους Μαζορίτες στην τετραγράμματη Εβραϊκή λέξη **«ΓΧΒΧ»** φωνήεντα, αλλά κανείς όμως δεν γνώριζε τη σωστή προφορά και τα φωνήεντα θα είχαν σαν σκοπό να διατηρήσουν τη σωστή προφορά του ονόματος.

Το **1516 μ.Χ**. το όνομα "Ιεχωβά" χρησιμοποιήθηκε από τον Άγγλο **Γαλατίνο**, ο οποίος σύμφωνα με ιστορικές μαρτυρίες, δεν είχε καμιά γνώση της Εβραϊκής γλώσσας, με αποτέλεσμα να καθιερωθεί η ονομασία αυτή. Στη συνέχεια, μέχρι και σήμερα, σε όλες σχεδόν τις μεταφράσεις της Αγίας Γραφής, χρησιμοποιείται αυτό το λάθος όνομα (Αγγλικά Jehovah), αντί για το πραγματικό όνομα του Θεού, το οποίο είναι **"Γιαχβέ Οσήα",** που στα Ελληνικά μεταφράζεται **"Ιησούς"** και σημαίνει "Αυτός είναι σωτήρας". Για το θέμα αυτό εδώ γίνεται συνοπτική αναφορά, για περισσότερες λεπτομέρειες στο θέμα παραπέμπουμε στο βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο **"Η ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ"** (κωδικός 20)**.**

Το όνομα ΓΙΑΧΒΕ (όχι ΙΕΧΩΒΑ) θεωρείται ότι είναι το όνομα που αναφέρεται περισσότερο από κάθε άλλο όνομα ή τίτλο του Θεού. Εγκυκλοπαιδικές πηγές αναφέρουν ότι το όνομα αυτό αναφέρεται στη Βίβλο περίπου 6.800 φορές. Πολλοί πιστεύουν ότι το όνομα αυτό εμφανίζεται για πρώτη φορά στη συνομιλία του Μωυσή με τον Θεό στην καιομένη βάτο που ήδη αναφέραμε (Έξοδος Γ/**3:**13-14). Αυτό όμως δεν αληθεύει γιατί για πρώτη φορά εμφανίζεται στην αρχή Γένεσης σε σύνδεση με το Ελοχίμ**:** ***«Αύτη είναι η γένεσις του ουρανού και της γης, ότε εκτίσθησαν αυτά, καθ' ην ημέραν εποίησε* Κύριος ο Θεός** *γην και ουρανόν»* (Γένεση Β/**2:**4). Το Εβραϊκό κείμενο αντί **"Κύριος ο Θεός"** γράφει **"Γιάχβε Ελοχίμ".**

Παρατηρούμε μέσα σε ολόκληρη τη Βίβλο και ιδιαίτερα στην Παλαιά Διαθήκη ότι υπάρχει κάποια διαφοροποίηση στη χρήση των δύο ονομασιών "Γιάχβε" και "Ελοχιμ". **Η ονομασία "Ελοχίμ"**, που πάντοτε μεταφράζεται "Θεός" σε ενικό αριθμό, είναι ένας γενικός τίτλος που αφορά περισσότερο τις ενέργειές του Θεού προς τον κό-

σμο σε γενικότερη μορφή. **Η ονομασία "Γιάχβε"** έχει να κάνει κατά βάση με τη διαθήκη του Θεού με το λαό Του, αλλά και με τις ενέργειές Του προς τους αγίους**.**

Αυτός είναι και ο λόγος που ο Θεός, πριν ακόμα δημιουργήσει τον Αδάμ, χρησιμοποιεί το όνομα "Γιάχβε". Θα πρέπει να αναφέρουμε ότι ο Αδάμ είναι τύπος του Χριστού και ότι ο Θεός είχε προετοιμάσει το έργο της σωτηρίας του ανθρώπου προ καταβολής κόσμου και στη Γένεση Α/**1:**26-27 φαίνεται με καθαρότητα πως ο Θεός πραγματοποίησε το 1ο μέρος του προφητικού Του σχεδίου. Λεπτομέρειες για το θέμα αυτό διαβάστε το βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο **"Η ΠΡΩΤΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ"** (κωδικός 07)**.**

Παρ' όλο που υπήρχε το όνομα Γιάχβε, πολύ αργότερα, όταν γεννήθηκε ο Σηθ στη θέση του Άβελ τον οποίο σκότωσε ο Κάιν, άρχισαν οι άνθρωποι να ονομάζονται με το όνομα του Θεού, με το όνομα Γιάχβε: ***«Και εις τον Σηθ ομοίως εγεννήθη υιός· και εκάλεσε το όνομα αυτού Ενώς. Τότε έγεινεν αρχή να ονομάζωνται με το όνομα του Κυρίου»*** (Γένεση 4/**4:**26). Οι Ισραηλίτες όμως μέχρι την εποχή Μωυσή, ενώ χρησιμοποιούσαν το όνομα "Γιάχβε", δεν είχαν αποκάλυψη για το τι ακριβώς σήμαινε το όνομα αυτό και αυτό το βλέπουμε στην Έξοδος ς΄/**6:**2-3, όπου λέγει: ***«Ο Θεός ελάλησεν έτι προς τον Μωυσήν και είπε προς αυτόν, Εγώ είμαι ο Κυριος· και εφάνην εις τον Αβραάμ, εις τον Ισαάκ και εις τον Ιακώβ, με το όνομα* Θεός Παντοκράτωρ·** ***ΔΕΝ ΕΓΝΩΡΙΣΘΗΝ όμως εις αυτούς με το όνομά μου Ιεοβά»*****.**

Εδώ ο Βάμβας μεταφράζει λάθος σε "Ιεοβά" το τετραγράμματο όνομα Γιάχβε και ήδη εξηγήσαμε πως επικράτησε παγκόσμια λάθος η ορολογία αυτή. Το κείμενο των Εβδομήκοντα στο εδ.3 λέγει**:** ***«...Και ώφθην προς Αβραάμ και Ισαάκ και Ιακώβ Θεός ών αυτών και το όνομά μου* Κύριος *(Γιάχβε)* ουκ εδήλωσα αυτοίς»**. Θα μπορούσε ο Βάμβας να το μεταφράσει στο ορθότερο "Κύριος", όπως έκανε και σε άλλες περιπτώσεις και αναφέρουμε χαρακτηριστικά την περίπτωση που ο Αβραάμ τον Θεό **"Αδονάι Γιάχβε"** και ο Βάμβας το μεταφράζει "Δέσποτα Κύριε" (**βλ.** Γένεση ΙΕ/**15:**2). Ενώ στη Γένεση Β/**2:**4 είχαμε συνδυασμό των ονομασιών ***"Γιάχβε Ελοχίμ",*** εδώ έχουμε συνδυασμό των ονομασιών ***"Αδονάι Γιάχβε".*** Αμέσως παρακάτω θα αναφερθούμε περισσότερο για την ονομασία "Αδονάι"**.**

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ: Η ορολογία "Ελοχίμ" δεν είναι το όνομα του Θεού, αλλά είναι ένας **τίτλος,** μια ονομασία που εφαρμόζεται στον αληθινό Θεό, σε ψεύτικους θεούς, σε ανθρώπους και στον Ιησού και παρατηρούμε ότι στις πλείστες περιπτώσεις χρησιμοποιείται σε πληθυντικό αριθμό και αναφέρθηκε με λεπτομέρειες ο λόγος για τον οποίο χρησιμοποιείται η ονομασία αυτή.

6. ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο "ΑΔΟΝΑΪ"

Το "Ελοχίμ" δεν είναι η μοναδική λέξη, η οποία, όταν χρησιμοποιείται σε "πληθυντικό και εφαρμόζεται στο Θεό, έχει την έννοια του ενικού αριθμού, αλλά υπάρχουν και άλλες ορολογίες ή ονομασίες, οι οποίες όταν τίθενται στον πληθυντικό, στον Θεό πάντοτε εφαρμόζονται με την έννοια του ενικού και τέτοια πολύ γνωστή περίπτωση για τους μελετητές και ερμηνευτές της Βίβλου είναι η λέξη **"Αδον"** (ενικός) και **"Αδονάι"** (πληθυντικός).

Η λέξη **"ΑΔΟΝ",** σε ενικό αριθμό, σημαίνει **"Κύριος"** ή **"Επιστάτης"** και αναφέρεται **337** φορές στο Εβραϊκό κείμενο της Παλαιάς Διαθήκης. Προέρχεται από μία λέξη η οποία έχει την έννοια του **"κυβερνώ ή άρχω"** και σε ευρεία έννοια σημαίνει "άρχων όλης της κτίσης". Η ονομασία αυτή χρησιμοποιείται **για το Θεό** (Δευτερονόμιο **Ι'/10:**17**,** Ησαΐας Α/**1:**24**,** Ψαλμός ΡΛΕ/**135:**5**,** κλπ), **για ανθρώπους** (Α' Βασιλέων Α/**1:**37, Δευτερονόμιο ΚΓ/**23:**15). και **για τον Ιησού** (Ψαλμός ΡΙ/**110:**1, Μαλαχίας Γ/**3:**1, κλπ)**.**

Η λέξη **"ΑΔΟΝΑΪ"** είναι ο πληθυντικός αριθμός του **"ΑΔΟΝ»,** αλλά έχει πάντοτε την έννοια του ενικού αριθμού. Αναφέρεται **433** φορές στο Εβραϊκό κείμενο και χρησιμοποιείται**....**

- **για το ΘΕΟ** (βλ. Έξοδος Δ/**4:**10**,** Ησαΐας Ζ/**7:**14**,** ΜΘ/**49:**22**,** Αμώς Ε/**5:**16**,** Ψαλμός Πς'/**86:**8**,** Δανιήλ Θ/**9:**4),
- **για ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ** (βλ. Έσδρας Ι'/**10:**3**,** Έξοδος ΚΑ/**21:**4, Γένεση ΜΒ/**42:**30, Ψαλμός ΙΒ/**12:**4, κλπ).
- **για τον ΙΗΣΟΥ** προφητικά (Ψαλμός ΚΒ/**22:**30**,** ΛΕ/**35:**23, κλπ).

Ενώ η λέξη "Αδονάι", ως πληθυντικός κατά γράμμα σημαίνει **"κύριοι",** χρησιμοποιείται πάντοτε με την έννοια του ενικού **"κύριος"** και (α) **όταν** χρησιμοποιείται για τον ένα και μόνο αληθινό Θεό είναι

πληθυντικός μεγαλειότητας και εξοχότητας, (β) **όταν** χρησιμοποιείται για ανθρώπους εκφράζει την υψηλή θέση που έχουν ή την εξουσία που ασκούν επάνω σε άλλους ανθρώπους. Στη συνέχεια θα αναφερθούμε συνοπτικά στην κάθε μία περίπτωση**:**

(1) ΑΔΟΝΑΪ ΟΝΟΜΑΖΕΤΑΙ Ο ΘΕΟΣ

«Και είπεν ο Μωυσής προς τον Κύριον, Δέομαι, **Κύριε** (*Αδωνάι*)*, εγώ δεν είμαι εύλαλος»* (Έξοδος Δ/**4:**10). Ο Μωυσής αποκαλεί τον Θεό "Αδονάι" (Κύριο) και έχει επίγνωση ότι είναι ο **Γιάχβε** (ΓΧΒΧ), που του παρουσιάστηκε στην καιόμενη βάτο και του είπε **"Εχγιε Ασέρ Εχγιε",** δηλαδή "Εγώ είμαι αυτός ο οποίος είμαι". Δεν παρουσιάστηκαν στον Μωυσή πολλοί "Αδονάι ή Ελοχίμ", αλλά ένας "Αδονάι", ήταν ο Θεός των πατέρων του, ο Θεός του Αβραάμ, του Ισαάκ και του Ιακώβ. Και ο Βάμβας και οι Εβδομήκοντα μεταφράζουν το Αδονάι σε ενικό αριθμό "Κύριος" και όχι "Κύριοι"**.**

(2) ΑΔΟΝΑΪ ΟΝΟΜΑΖΟΝΤΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

«Και απεκρίθη **Σεχανίας** *....Όθεν ας κάμωμεν τώρα διαθήκην προς τον Θεόν ημών, να αποβάλωμεν πάσας τας γυναίκας και τα γεννηθέντα εξ αυτών, κατά την συμβουλήν του* **κυρίου** *μου* (*Αδονάι*)*, και των όσοι τρέμουσιν εις την εντολήν του Θεού ημών· και ας γείνη κατά τον νόμον»* (Έσδρας Ι΄/**10:**3). Λέγοντας ο Σεχανίας ***«κατά τη συμβουλή του Αδονάι μου»,*** αναφέρεται στον Έσδρα, ο οποίος ήταν επικεφαλής των Ισραηλιτών. Η διαφορά είναι ότι στις μεταφράσεις, όταν η ονομασία "Αδονάι" αποδίδεται στο Θεό μεταφράζεται **"Κύριος"**, με κεφαλαίο "**Κ**" και όταν αποδίδεται σε άνθρωπο μεταφράζεται με μικρό "**κ**", δηλαδή **"κύριος",** για να γίνεται διάκριση και εύκολος διαχωρισμός.

Θα πρέπει να γνωρίζουμε ότι τα αρχαία Ελληνικά χειρόγραφα ήσαν με **κεφαλαία γράμματα** και οι λέξεις γράφονταν χωρίς να αφήνουν κενά μεταξύ τους και αυτή ήταν η επίσημη γραφή. Από τον 9ο μ.Χ αιώνα οι λέξεις γράφονταν **με μικρά γράμματα**, χωρίς επίσης να αφήνουν κενά μεταξύ τους και αυτή ήταν η ανεπίσημη γραφή. Κατά συνέπεια οι λέξεις "**Κ**ύριος" και "**κ**ύριος" (με κεφαλαίο **Κ** και με μικρό **κ**) ήταν μια ανθρώπινη ενέργεια που εξυπηρετούσε συγκεκριμένους σκοπούς, όπως συνέβαινε και με άλλες λέξεις. Για παράδειγμα η λέξη **"Θεός"** με κεφαλαίο "**Θ**" για τον αληθινό Θεό και **"θεός"** με μικρό "**θ**" για τους ψεύτικους θεούς ή τον Διάβολο**.**

Σε άλλη περίπτωση βλέπουμε ο Ιωσήφ να ονομάζεται Αδονάι και όχι Άδον**:** *«Ο άνθρωπος,* **ο κύριος** (*Αδονάι*) **του τόπου,** *ελάλησε προς ημάς σκληρά και εξέλαβεν ημάς ως κατασκόπους του τόπου»* (Γένεση ΜΒ/**42:**30). Ο Ιωσήφ ήταν ένα φυσικό υπαρκτό πρόσωπο και όχι κάποια ενότητα προσώπων. Αποκαλείται "αδονάι του τόπου", δηλαδή "κύριος του τόπου" γιατί ήταν μια ισχυρή προσωπικότητα στην Αίγυπτο, έχοντας μεγάλη εξουσία και δύναμη, γι' αυτό και αποκαλείται με πληθυντικό μεγαλειότητας**.**

Οι κύριοι, οι αφέντες των δούλων, μέσα στην Παλαιά Διαθήκη αποκαλούνται Αδονάι**:** *«Εάν* **ο κύριος αυτού** (*Αδονάου*) *έδωκεν εις αυτόν γυναίκα, και εγέννησεν εις αυτόν υιούς η θυγατέρας, η γυνή και τα τέκνα αυτής θέλουσιν είσθαι* **του κυρίου αυτής** (*Αδονέχα*)*, αυτός δε θέλει εξέλθει μόνος.»* (Έξοδος ΚΑ/**21:**4). Ο "κύριος" που αναφέρεται στο εδάφιο αυτό είναι ένα φυσικό πρόσωπο. Όταν αποκαλείται με τίτλους σε πληθυντικό αριθμό **(Αδονάου & Αδονέχα)**, αυτό φανερώνει την εξουσία που έχει επάνω σε άλλους ανθρώπους και μάλιστα νόμιμη εξουσία**.**

(3) ΑΔΟΝΑΪ ΟΝΟΜΑΖΕΤΑΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ

«Οι μεταγενέστεροι θέλουσι δουλεύσει αυτόν· θέλουσιν αναγραφή εις τον **Κύριον** (*Αδονάι*)*, ως γενεά αυτού»* (Ψαλμός ΚΒ/**22:**30). Ο Ψαλμός ΚΒ/**22** αναφέρεται προφητικά στον Ιησού Χριστό και ειδικότερα στη σταυρική θυσία Του, ένας τρόπος θανάτωσης, που ήταν παντελώς άγνωστος την εποχή που ο Δαβίδ έγραφε τα λόγια αυτά (**βλ.** Ματθαίος ΚΖ/**27:**45-46, Μάρκος ΙΕ/**15:**24**,** Λουκάς ΚΓ/**23:**33).

Στον Ψαλμό ΛΕ/**35:**23 γράφει**:** ***«Εγέρθητι και εξύπνησον διά την κρίσιν μου, ΘΕΕ μου και ΚΥΡΙΕ μου, διά την δίκην μου»***. Το κείμενο των Εβδομήκοντα δεν γράφει**:** *«Θεέ μου και Κύριέ μου»*, αλλά γράφει "ο ΘΕΟΣ μου και ο ΚΥΡΙΟΣ μου", που στα Εβραϊκά είναι ***"ο ΕΛΟΧΙΜ μου και ο ΑΔΟΝΑΪ μου",*** λόγια τα οποία επανέλαβε και ο Θωμάς όταν είδε τον αναστημένο Ιησού ***«Και απεκρίθη ο Θωμάς και είπε προς Αυτόν· Ο ΚΥΡΙΟΣ μου και ο ΘΕΟΣ μου»*** (Ιωάννης Κ/**20:**28). Ο Θωμάς, ως γνήσιος Εβραίος είχε επίγνωση ποιος ήταν ο Θεός τον οποίο λάτρευε και στο πρόσωπο του αναστημένου διδασκάλου του έβλεπε τη φανέρωση του Ελοχίμ των προγόνων του.

7. ΒΑΑΛΙΜ και ΤΕΡΑΦΙΜ

Αναφέρθηκαν παραπάνω οι ονομασίες "Ελοχίμ" και "Αδονάι" οι οποίες έχουν την έννοια ενικού αριθμού, ενώ τίθενται σε πληθυντικό αριθμό. Αυτές είναι οι δύο ποιο γνωστές ονομασίες τις οποίες γνωρίζουν όλοι, όσοι διαβάζουν τη Βίβλο, αλλά δεν είναι όμως οι μοναδικές, καθόσον υπάρχουν και άλλες περιπτώσεις που αναφέρονται μέσα στην Παλαιά Διαθήκη, όπου γίνεται χρήση του πληθυντικού αριθμού με την έννοια ενικού αριθμού και τέτοιες περιπτώσεις είναι οι ονομασίες **"Βαελίμ"** και **"Τεραφίμ",** όπως θα δούμε στη συνέχεια**.**

(1) ΤΕΡΑΦΙΜ: ***«Και κατεβίβασεν η Μιχάλ τον Δαβίδ διά της θυρίδος· και ανεχώρησε και έφυγε και διεσώθη. Τότε λαβούσα η Μιχάλ*** **ομοίωμα** *(τεραφίμ)****, έθεσεν επί της κλίνης και έβαλεν εις την κεφαλήν αυτού προσκεφάλαιον εκ τριχών αιγών και εσκέπασεν αυτό με φόρεμα..... Και ότε εισήλθον οι μηνυταί, ιδού, ήτο το*** **ομοίωμα** *(τεραφίμ)* ***επί της κλίνης και προσκεφάλαιον εις την κεφαλήν αυτού εκ τριχών αιγών»*** (Α' Σαμουήλ ΙΘ/**19:**12-13,16) Η λέξη **"ομοίωμα"** στα Εβραϊκά είναι **"τεραφίμ"** και είναι σε πληθυντικό αριθμό, που κατά γράμμα σημαίνει **"ομοιώματα",** αλλά εδώ η Μιχάλ έβαλε στο κρεβάτι του Δαβίδ μόνο ΕΝΑ ΟΜΟΙΩΜΑ και όχι πολλά ομοιώματα για να εξαπατήσει τους διώκτες του Δαβίδ, τον οποίο ήδη είχε φυγαδέψει.

Σε άλλη περίπτωση τα "τεραφίμ" αναφέρονται **σε πολλά είδωλα**, όπως στην περίπτωση της Ραχήλ, η οποία τα έκλεψε από τον πατέρα της και τα έκρυψε στο σαμάρι της καμήλας της**:** ***«Ο δε Λάβαν είχεν υπάγει διά να κουρεύση τα πρόβατα αυτού και η Ραχήλ έκλεψε τα*** **είδωλα** *(τεραφίμ)****, του πατρός αυτής ..... Η δε Ραχήλ είχε λάβει τα*** **είδωλα** *(τεραφίμ)* ***και βάλει αυτά εις σαμάριον καμήλου, και εκάθητο επ' αυτά»*** (Γένεση ΛΑ/**31:**19,34). Εδώ τα "τεραφίμ" αντιπροσωπεύουν πολλά είδωλα και για τον Ισραήλ ήταν μια πολύ συνηθισμένη λέξη που χρησιμοποιούσαν για τα είδωλα, είτε επρόκετο μόνο ένα είδωλο, είτε επρόκειτο πολλά είδωλα.

(2) ΒΑΑΛΙΜ: ***«Εάν όμως ο βους ήτο κερατιστής από πρότερον, και έγεινε διαμαρτυρία εις τον*** **κύριον αυτού** *(μπιβαλάου)* ***και δεν εφύλαξεν αυτόν, εάν θανατώση άνδρα ή γυναίκα, ο βους θέλει λιθοβοληθή και ακόμη*** **ο κύριος αυτού** *(μπεαλάου)****, θέλει θανατωθή»*** (Έξοδος ΚΑ/**21:**29).

Η μετάφραση των Εβδομήκοντα γράφει**:** ***«Εαν δε ο ταύρος κερατιστής η προ της εχθές και προ της τρίτης και διαμαρτύρωνται*** **τω κυρίω** *(μπιβαλάου)* **αυτού** ***και μη αφανίση αυτόν, ανελή δε άνδρα ή γυναίκα, ο ταύρος λιθοβοληθήσεται και*** **ο κύριος** *(μπεαλάου)* **αυτού** ***προσαποθανείται».***

Οι φράσεις **"κύριον αυτού"** και **"ο κύριος αυτού"** είναι σε πληθυντικό αριθμό, αλλά τα ρήματα με τα οποία συντάσσονται **("αφανίση αυτόν"** και **"προσαποθανείται")** είναι ενικού αριθμού. Οι λέξεις "μπιβαλάου" και "μπεαλάου" είναι τύποι του πληθυντικού **"βαελίμ"** (ενικός "βάαλ"). Ο Μωυσής εδώ απευθύνεται σε ένα μόνο πρόσωπο, σ' έναν Ισραηλίτη και τον αποκαλεί "βαελίμ" και όχι "βάαλ" και του λέγει ποιές είναι οι συνέπειες όταν το βόδι του κερατίσει κάποιον και τον θανατώσει. Χρησιμοποιεί ο Μωυσής πληθυντικό, γιατί ο ιδιοκτήτης είναι "κύριος", έχει εξουσία επάνω σε κάποιο πρόσωπο, ζώο ή πράγμα, πρόκειται δηλαδή για πληθυντικό μεγαλειότητας.

8. ΟΙ ΔΥΟΙ ΚΥΡΙΟΙ - Ψαλμός ΡΙ/110

(Α) Κλείνοντας το θέμα με τις ονομασίες και τους τίτλους που είναι πληθυντικοί μεγαλειότητας με την έννοια του ενικού αριθμού, για να είναι σφαιρική η μελέτη μας θα αναφερθούμε και στον **Ψαλμό ΡΙ'/110,** ο οποίος στα Ελληνικά κείμενα αναφέρεται σε "2 Κυρίους" και το συγκλονιστικό είναι ότι στο **εδάφιο 1,** ο 1ος Κύριος" λέγει στον 2ο Κύριο (προς τον οποίο απευθύνεται) να καθίσει στα δεξιά του και στο **εδάφιο 5** βλέπουμε να αντιστρέφονται οι ρόλοι και να κάθεται ο 1ος Κύριος στα δεξιά του 2ου Κύριου. Όταν δώσουμε την απάντηση μέσα από το Εβραϊκό κείμενο και αναλύσουμε **"ποιοι είναι οι 2 Κύριοι",** πιστεύω πως όσοι δεν το γνωρίζουν θα εκπλαγούν από τη θαυμαστή αποκάλυψη του Λόγου Θεού**.**

Σύμφωνα με το κείμενο του Βάμβα ο Ψαλμός αρχίζει ως εξής**:** ***«Είπεν ο ΚΥΡΙΟΣ προς τον ΚΥΡΙΟΝ μου, Κάθου ΕΚ ΔΕΞΙΩΝ μου, εωσού θέσω τους εχθρούς σου υποπόδιον των ποδών σου...»*** (εδ.1). Το ίδιο ακριβώς αναφέρει και η μετάφραση των Εβδομήκοντα, χωρίς καμιά διαφοροποίηση. Εδώ βλέπουμε "2 Κυρίους", αλλά η Βίβλος στον Ησαΐα ΜΒ/**42**:8 και σε πολλά άλλα σημεία μας αναφέρει ΕΝΑ Κύριο, ΕΝΑ Θεό, **ο οποίος δεν δίνει τη δόξα Του σε άλλον.** Το Εβραϊκό κείμενο (το οποίο μετέφρασαν απευθείας ο Βάμβας και οι Εβδομήκοντα) γράφει**:** ***«Είπεν ο ΓΙΑΧΒΕ προς τον ΑΔΟΝ μου...»,*** κατά γράμμα γράφει

«Νεούμ ΓΙΑΧΒΕ λα ΑΔΟΝΙ...».

Σύμφωνα με όσα έχουμε ήδη αναφέρει για τις ονομασίες Ελοχίμ, Γιάχβε και Αδονάι και σε ποιους ανήκουν οι ονομασίες αυτές, γνωρίζουμε ότι "ΓΙΑΧΒΕ" είναι ο Πατέρας Θεός και "ΑΔΟΝΙ" είναι ο Υιός Του, ο οποίος θα γεννιόταν, γιατί ο Ψαλμός αυτός είναι καθαρά ένας **προφητικός Ψαλμός**, που στην εποχή του Δαβίδ δεν είχε ακόμα εκπληρωθεί, αλλά και ο ίδιος ο Δαβίδ δεν είχε αποκάλυψη για τα γεγονότα τα οποία θα ελάμβαναν χώρα στο μέλλον και θα εκπληρωνόταν η προφητεία αυτή**.**

Ο όρος **"Αδονί"** προέρχεται από το **"Άδον"** και την κατάληξη **"ι"** (Αδον **+** ι), η οποία δηλώνει κτίση (κτητική), είναι κάτι σαν το αντίστοιχο κτητικό **"μου",** δηλαδή εδώ γράφει**:** *«Είπε ο Γιάχβε (ο Πατέρας) προς τον Αδονί μου (τον Υιό)...»*. Η πρώτη λέξη "Νεούμ" δηλώνει μια προφητική διακήρυξη. Άρα ο Ψαλμός ΡΙ'/**110** είναι μια προφητική διακήρυξη, την οποία κάνει, δια στόματος Δαβίδ, ο Πατέρας Θεός για τον ερχόμενο Μεσσία, **τον οποίο θα έχριε και θα του έδινε όλη τη δύναμή Του και όλη την εξουσία Του.**

Την ερμηνεία αυτή τη δίνει ο απόστολος Πέτρος την ημέρα της Πεντηκοστής στο συγκεντρωμένο πλήθος, όπου τους λέγει ότι η προφητεία δεν αναφέρεται στο Θεό και στον Δαβίδ, αλλά αναφέρεται στο Θεό και σε Αυτόν που θα γεννιόταν από το σπέρμα του Δαβίδ (Πράξεις Β/**2:**34-35). Στην προφητεία αυτή είχε αναφερθεί και ο ίδιος ο Ιησούς (**βλ**. Ματθαίος ΚΒ/**22:**44, Μάρκος ΙΒ/**12:**36**,** Λουκάς Κ/**20:**42), καθώς επίσης στις επιστολές γίνεται αναφορά στο δεύτερο μέρος της προφητείας, όπου τα "πάντα" θα τεθούν κάτω από τα πόδια του ερχομένου "Άδον", του Ιησού *«Ύστερον θέλει είσθαι το τέλος, όταν (ο Υιός) **παραδώση την βασιλείαν εις τον Θεόν και Πατέρα, όταν καταργήση πάσαν αρχήν και πάσαν εξουσίαν και δύναμιν. Διότι πρέπει να βασιλεύη εωσού** θέση πάντας τους εχθρούς υπό τους πόδας Αυτού»* (Α' Κορινθίους ΙΕ/**15:**25 - **βλ**. Εβραίους Α/**1:**13**,** Α' Πέτρου Γ/**3:**22)**.**

(Β) Εφόσον γνωρίζουμε ότι οι "2 Κύριοι" είναι ο **Πατέρας Θεός** (Γιάχβε) και ο ερχόμενος Μεσσίας, **ο Υιός Του** (Άδον), ας έρθουμε στο μέρος του προφητικού Ψαλμού, ο οποίος ενώ στο **εδ.1** γράφει ότι ο Υιός (2ος Κύριος - Άδον) μέλλει να καθίσει στα δεξιά του Πατέρα (1ος Κύριος - Γιάχβε), στο **εδ.5** γράφει το εντελώς αντίθετο ότι ο Πατέρας κάθεται στα δεξιά του Υιού. Στον Ψαλμό αυτό μιλά ο Πατέρας από την αρχή μέχρι το τέλος και στο εδ.5 λέγει προφητικά στον Υιό Του *«Ο Κύριος* (ο ΓΙΑΧΒΕ) ***ο ΕΚ ΔΕΞΙΩΝ ΣΟΥ, θέλει συντρίψει βασιλείς εν τη ημέρα της οργής Αυτού».*** Του λέγει με απλά λόγια ότι "ο Γιάχβε που θα είναι στα δεξιά σου, θα συντρίψει τους βασιλείς την ημέρα της οργής Του"**.**

Θα πρέπει να αναφέρουμε ότι και σε άλλα σημεία της Βίβλου αναφέρεται ότι ο Πατέρας κάθεται στα δεξιά του Υιού του, όπως στον Ψαλμό Ιϛ'/**16:**8 και στον Ψαλμό Π/**80:**17, όπου παρουσιάζει τον Υιό ως τον *«άνδρα της ΔΕΞΙΑΣ του Θεού»,* δια του οποίου ο Πατέρας ενεργεί τα θαυμάσια και τα μεγαλεία Του. Το εύλογο ερώτημα είναι**: "Υπάρχουν 2 θρόνοι στον ουρανό, όπου εναλλάσσονται ο Πατέρας και ο Υιός, ευρισκόμενος πότε ο ένας και πότε άλλος στα δεξιά του άλλου;"** Φυσικά δεν συμβαίνει κάτι τέτοιο, γιατί "δεξιά" σημαίνει "εξουσία" και "δύναμη" και ο αναστημένος και ένδοξος Ιησούς είναι ο άνδρας της **"δεξιάς του Θεού"**, είναι ντυμένος με τη δόξα, τη δύναμη και την εξουσία του Πατέρα. Ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός, πριν αναληφθεί διακήρυξε: *«Εδόθη εις εμέ* **πάσα** *εξουσία εν ουρανώ και επί γης»* (Ματθαίος ΚΗ/**28:**18)**.**

Την πιο χαρακτηριστική περίπτωση ότι "δεξιά" σημαίνει "εξουσία" έχουμε στην Αποκάλυψη Γ/**3:**21, όπου ο ίδιος ο Ιησούς αναφέρει ότι δεν κάθεται στα ΔΕΞΙΑ, αλλά κάθεται ΜΕΣΑ στο θρόνο του Θεού Πατέρα, όπου μια ημέρα θα καθίσει μαζί Του και η ένδοξη νύμφη εκκλησία Του**:** ***«Όστις νικά, θέλω δώσει εις αυτόν να καθίση μετ' Εμού ΕΝ ΤΩ ΘΡΟΝΩ ΜΟΥ, καθώς και εγώ ενίκησα και εκάθισα μετά του Πατρός μου εν τω θρόνω ΑΥΤΟΥ».*** Το ίδιο ακριβώς είπε και ο απόστολος Πέτρος την ημέρα της Πεντηκοστής, αναφερόμενος στον προφητικό Ψαλμό Ιϛ΄/**16:** ***«Επειδή λοιπόν** (ο Δαβίδ) **ήτο προφήτης και ήξευρεν ότι μεθ' όρκου ώμοσε προς αυτόν ο Θεός, ότι εκ του καρπού της οσφύος Αυτού θέλει αναστήσει κατά σάρκα τον Χριστόν ΔΙΑ ΝΑ ΚΑΘΙΣΗ Αυτόν** (τον Ιησού) **επί (επάνω) του θρόνου Αυτού...»*** (Πράξεις Β/**2:**30)**.**

Μία συγκλονιστική μαρτυρία που έχουμε ότι στον ουρανό δεν υπάρχουν "2 θρόνοι" για 2 ξεχωριστά πρόσωπα, όπου το ένα θα κάθεται εναλλάξ στα δεξιά του άλλου, είναι η μαρτυρία του Ιωάννη στην Αποκάλυψη ΚΒ/**22:**3, όπου γράφει ότι στον ουρανό υπάρχει

μόνο **ΕΝΑΣ ΘΡΟΝΟΣ** και ονομάζεται *«ο θρόνος του ΘΕΟΥ και του ΑΡΝΙΟΥ»*. Είναι ο **«ένας»** θρόνος που ανήκει και στον ΘΕΟ (θεία φύση) και στο ΑΡΝΙΟ, τον Ιησού Χριστό (ανθρώπινη φύση). Έχουμε ταύτιση της θείας φύσης του ΠΑΤΕΡΑ με την ανθρώπινη φύση του ΥΙΟΥ, είναι ο "Πατήρ εν τω Υιώ".

Στην αρχή της μελέτης μας, αναφέρθηκε ότι η ονομασία "Ελοχίμ" ανήκει και στον Πατέρα και στον Υιό και μία ισχυρή μαρτυρία περί αυτού είναι ο Ψαλμός ΜΕ/**45:**6-7, ο οποίος επαναλαμβάνεται στην προς Εβραίους Α/**1:**8-9, όπου γράφει**:** *«Περί δε του Υιού· ο ΘΡΟΝΟΣ, ΣΟΥ, ω Θεέ, (είναι) εις τον αιώνα του αιώνος· σκήπτρον ευθύτητος (είναι) το σκήπτρον της βασιλείας σου. Ηγάπησας δικαιοσύνην και εμίσησας ανομίαν,* **διά τούτο** *ΕΧΡΙΣΕ σε, ο Θεός, ο Θεός σου, έλαιον αγαλλιάσεως υπέρ τους μετόχους σου».* Εδώ ο Λόγος του Θεού αναφέρεται στον Υιό («**δια τούτο, έχρισε σε»,** ο άνθρωπος χρίεται, ο Θεός δεν χρίεται) που αναστήθηκε, αναλήφθηκε και κάθισε **μέσα** στο θρόνο του Πατέρα και μέσα στον ίδιο θρόνο θα καθίσουν και οι πιστοί.

Στο αρχαίο κείμενο λέγει **«ο θρόνος σου, Ο ΘΕΟΣ»**, ονομάζει τον Υιό με το οριστικό άρθρο **«ο»,** γιατί βλέπει στο πρόσωπό Του ΟΛΗ τη θεότητα του Πατέρα. Ο αναστημένος Υιός ντύθηκε τον Πατέρα και ο Πατέρας ντύθηκε τον Υιό και έτσι ο Ιησούς έγινε η «μονή», το κατοικητήριο του Πνεύματος του Θεού. Ο απόστολος Ιωάννης στην όρασή του είδε τον Πατέρα Θεό **"ΟΜΟΙΟΝ με υιόν ανθρώπου",** είδε τον Πατέρα Θεό **ντυμένο** τον μεσίτη, ντυμένο τον αρχιερέα της πίστης μας, είδε τον Πατέρα Θεό ντυμένο τον Αμνό της θυσίας, τον Ιησού (Αποκάλυψη Α/**1:**13-18)**.**

Κλείνοντας το θέμα, σαν επίλογο αναφέρουμε ότι ο προφητικός Ψαλμός ΡΙ/**110** μας παρουσιάζει με καθαρότητα "ποιος είναι ο ΓΙΑΧΒΕ" και "ποιος είναι ο ΑΔΟΝ" και ο Ψαλμός αυτός εκπληρώθηκε κατά το 1ο μέρος, όπου ο Άδον (ο Λόγος του Πατέρα που έγινε σαρξ) ήρθε στη γη, μαρτύρησε, πέθανε αναστήθηκε, αναλήφθηκε και τώρα βρίσκεται μέσα στο θρόνο του Πατέρα, ντυμένος τη δόξα Του, εκπληρώθηκε αυτό που ο Ψαλμωδός λέγει *«κάθου εκ "δεξιών", εωσού...»*. Το "εωσού" όμως μας παραπέμπει στο 2ο μέρος της προφητείας, το οποίο ακόμα δεν έχει εκπληρωθεί *«....εωσού θέσω τους εχθρούς σου υποπόδιον των ποδών σου...»*

Ε Π Ι Λ Ο Γ Ο Σ

Ο τίτλος του θέματος είναι **"ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΕΛΟΧΙΜ"** και ο υπότιτλος **"Έχρισέ σε ο Θεός, ο Θεός σου".** Αν και η μελέτη αυτή θεωρείται συνοπτική, γιατί τα θέματα που θίγονται είναι πολλά και δεν είναι δυνατόν να παρουσιαστούν σε πλήρη μορφή μέσα σε λίγες σελίδες, πιστεύω ότι δόθηκαν εύστοχες και επαρκείς απαντήσεις σε πολλά ερωτηματικά που απασχολούν τον κάθε μελετητή της Βίβλου.

Υπάρχει μία παράλληλη μελέτη με τίτλο **"ΜΕ ΕΙΧΕΝ ΕΝ ΤΗ ΑΡΧΗ ΤΩΝ ΟΔΩΝ ΑΥΤΟΥ",** η οποία αποτελεί συμπλήρωμα της παρούσας και δίνει απαντήσεις σε θέματα που δεν περιλαμβάνονται στην παρούσα μελέτη, αλλά έχουν όμως στενή σύνδεση μεταξύ τους.

Πιστεύω ότι και οι δύο μελέτες, επικουρούμενες και από άλλες πηγές των εκδόσεων ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ, θα γίνουν μια πηγή ευλογίας για τον κάθε αναγεννημένο πιστό**.**

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Για την εύκολη κατανόηση του κειμένου της Αγίας Γραφής από τον αναγνώστη, στο παρόν βιβλίο χρησιμοποιείται **το κείμενο της μετάφρασης του αρχιμανδρίτη Νεόφυτου Βάμβα.**.

Λέξεις εδαφίων που βρίσκονται σε παρένθεση, δεν υπάρχουν στο αρχαίο πρωτότυπο Ελληνικό κείμενο. Όπου στην Παλαιά Διαθήκη χρησιμοποιείται το κείμενο **των Εβδομήκοντα (Ο')** και στην Καινή Διαθήκη χρησιμοποιείται το **αρχαίο Ελληνικό κείμενο** υπάρχει σχετική ένδειξη.

Για τις παραπομπές των εδαφίων χρησιμοποιούνται και **ΓΡΑΜΜΑΤΑ (Α,Β,Γ ,...κλπ)** και **ΑΡΙΘΜΟΙ** (**1,2,3,** ....**κλπ**) Για παράδειγμα **«**βλ. Ματθαίος Ε/**5:**8 και Αποκάλυψη ΙΒ/**12:**9**»**, δηλαδή: Ματθαίος, **5**^{ο} κεφάλαιο (**Ε**΄) και εδάφιο **8** και Αποκάλυψη, **12**^{ο} κεφάλαιο (**ΙΒ**΄) και εδάφιο **9.**

10 ΒΑΣΙΚΑ ΣΗΜΕΙΑ
ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΜΑΤΟΣ

01. **"ΕΛΟΧΙΜ"** είναι πληθυντικός αριθμός και κατά γράμμα σημαίνει **"Θεοί",** αλλά αποδίδεται με την έννοια ενικού αριθμού, **"ο Θεός",** όταν αφορά τον ένα και μοναδικό Θεό. Είναι **πληθυντικός μεγαλειότητας ή εξοχότητας.** Ο ενικός αριθμός είναι **"ΗΛ" ή "ΕΛ".**

02. Ο όρος "Ελοχίμ" με την έννοια του ενικού αριθμού αποδίδεται κατά βάση **σε 4 περιπτώσεις: (1)** Στον αληθινό Θεό. **(2)** Σε ψεύτικους θεούς. **(3)** Σε ανθρώπους. **(4)** Στον Ιησού**.**

03. Ο Ιησούς και οι θεόπνευστοι συγγραφείς της Καινής Διαθήκης αποδίδουν - μεταφράζουν τον όρο **"Ελοχίμ"** της Παλιάς Διαθήκης πάντοτε **"ο Θεός"** με την έννοια του ενικού αριθμού**.**

04. Στον Ψαλμό ΜΕ/**45:**6-7 αναφέρονται **"2 Ελοχίμ",** οι οποίοι στην επιστολή Εβραίους Α/**1:**8-9 (όπου επαναλαμβάνεται ο Ψαλμός) ερμηνεύονται "ο Θεός**", όπου ο 1ος Ελοχίμ χρίει τον 2ο Ελοχίμ**. Δεν είναι "2 Θεοί", γιατί ο Θεός δεν χρίεται, είναι ο Πατέρας Θεός που έχρισε τον άνθρωπο Χριστό Ιησού στον Ιορδάνη ποταμό**.**

05. Στις Παροιμίες Η/**8:**22-23 ο Βάμβας γράφει **"με έχρισεν απ' αρχής",** ενώ οι Εβδομήκοντα γράφουν **"εθεμελίωσεν με εν αρχή".** Εδώ αναφέρεται η Γραφή προφητικά στη θεμελίωση από τον Θεό της αρχής των πάντων, με κέντρο τον Μεσσία που θα γεννιόταν και που ήταν ο Λόγος Του "εν Αυτώ"**.**

06. **"ΑΔΟΝΑΪ"** είναι πληθυντικός και κατά γράμμα σημαίνει **"Κύριοι",** αλλά όπως το "Ελοχίμ" αποδίδεται με την έννοια ενικού αριθμού, δηλαδή **"ο Κύριος".** Ο ενικός αριθμός είναι **"Άδον".** Είναι πληθυντικός **μεγαλειότητας ή εξοχότητας.**

07. Ο όρος "Αδονάι" με την έννοια του ενικού αριθμού αποδίδεται κατά βάση **σε 3 περιπτώσεις: (1)** Στον αληθινό Θεό. **(2)** Σε ανθρώπους. **(3)** Στον Ιησού. Όταν αποδίδεται σε ανθρώπους έχει την έννοια της εξουσίας ή της κυριότητας επάνω σε άλλους**.**

08. Εκτός από τους όρους "Ελοχίμ" και "Αδονάι" που έχουν την έννοια ενικού, υπάρχουν και άλλες ονομασίες, που ενώ είναι στον πληθυντικό, έχουν καθαρά την έννοια του ενικού, όπως οι ονομασίες **"ΤΕΡΑΦΙΜ",** που αποδίδεται "ομοίωμα" και όχι "ομοιώματα (Α' Σαμουήλ ΙΘ/**19:**12-13,16) και **"ΒΑΑΛΙΜ",** που αποδίδεται "κύριος" και όχι "κύριοι" (Έξοδος ΚΑ/**21:**29)**.**

09. Στον Ψαλμό ΡΙ/110 αναφέρονται "2 Κύριοι", ο 1ος είναι ο **"Ελοχίμ"** και ο 2ος είναι ο **"Αδον".** Ο Ψαλμός είναι προφητικός και αναφέρεται στον Θεό και στον Υιό Του. Την εκπλήρωση της προφητείας την ερμηνεύει ο απόστολος Πέτρος την ημέρα της Πεντηκοστής (Πράξεις Β/**2:**30)**.**

10. Στον Ιησού, εκτός από τις ονομασίες "Ελοχίμ" και ¨Αδονάι" αποδίδεται και η ονομασία **"Γιάχβε",** που κατά γράμμα σημαίνει **"Αυτός ΕΙΝΑΙ"** και συνοδευόμενο από την ιδιότητα **"Οσήα"** (σωτήρας), αυτό το όνομα **"Γιάχβε Οσήα"** ("Αυτός είναι σωτήρας") ο Υιός το κληρονόμησε από τον Πατέρα και είναι το όνομα, το υπέρ παν όνομα, το οποίο στα Ελληνικά αποδίδεται "ΙΗΣΟΥΣ"**.**

Το θέμα που πραγματεύεται το παραπάνω βιβλίο (ΣΕ55) ταυτίζεται και συμπληρώνει το παρόν βιβλίο (ΣΕ56)

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 28 - 9

Α΄ έκδοση: **06/1992** ❖ **Β΄** έκδοση: **01/1995**

Γ΄ έκδοση: **03/2018** ❖ **Σελ. 84**

❖ **Πρόκειται για ένα καθαρά ερμηνευτικό βιβλίο, το οποίο δεν «διαβάζεται» απλά, αλλά προσφέρεται για «μελέτη» και «διδασκαλία», καθόσον αποτελεί μια συστηματική παρουσίαση των δογματικών αληθειών της Αγίας Γραφής, που αναφέρονται στη φύση του Πατέρα και του Υιού και στην κοινωνία του αγίου Πνεύματος.**

❖ **Αναλύονται και εξηγούνται με κατανοητό τρόπο η ανθρώπινη και η θεϊκή φύση του Κυρίου Ιησού Χριστού, η σχέση Του με τον Πατέρα, η φανέρωσή Του στον άνθρωπο, η θέση Του στον ουρανό και πολλά άλλα που απασχολούν κάθε αναγνώστη της Βίβλου.**